

"Dacă vor tăcea aceştia, pietrele vor striga."
(Sf. Evanghelie după Luca 19, 40)

CUVÂNTUL LEGIONAR

Periodic al Românilor naţionalişti creştini
- în duhul NAŢIONAL CREŞTIN al lui Corneliu Zelea-Codreanu -

Anul **IX**, Nr. **119, IUNIE 2013** *Apare în ULTIMA ZI a lunii* **2,5 lei**

Director: NICADOR ZELEA-CODREANU **Redactor şef: Nicoleta Codrin**

RELAŢII CU PUBLICUL:
ÎN FIECARE VINERI, ORELE 15–17, Str. Mărgăritarelor nr. 6, sect. 2, Buc.; **tel.:** 0212425471 sau 0745074493
e-mail: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com; **SITE: www.zelea-codreanu.com**

CUPRINS:

Hristos S-a Înălţat! *Aşa se va înălţa şi dreptatea Neamului Românesc !*

Editorial: 24 IUNIE

Se presupune că orice legionar sau orice simpatizant legionar care se respectă, cunoaşte semnificaţia acestei date.

Mai e ceva de adăugat?

Ne simţim obligaţi să respectăm un obicei, adică: *"Vezi că e 24 Iunie şi să scriem ceva că aşa e normal"*?

Să aduci aminte despre semnificaţia acestei date, atunci când devine o rutină, o formalitate, nu ne interesează. O spunem cu gândul la formalităţi de genul 29-30 noiembrie 1938, data când este asasinat Căpitanul şi alţi 13 martiri legionari, când "trupa" simistă premeditează salvarea aparenţelor: trece în mare viteză cu autobuzul pe lângă locul unde s-au produs crimele, cu 80 km/h, se opreşte la Ţigăneşti, la mormintele lui Radu Mironovici şi Corneliu Georgescu, vorbeşte elogios la adresa trădătorului Horia Sima şi la întoarcere face un fel de „haltă de ajustare" la crucea de la Tâncăbeşti. Dacă nu s-ar opri şi la Tâncăbeşti (cu obidă, ce-i drept), nu ar fi salvate aparenţele!

Noi vrem să facem publice adevăratele sensuri ale evenimentului, socotit în toată lumea politică mondială, mai ales în lumea iudaică, un eveniment major, de importanţă mondială, semnalând **apariţia unei concepţii politice unice în lume** şi de natură a modifica în totalitate abordarea, rostul major al vieţii "în cetate" şi în "cetăţi", de dimensiunea apariţiei creştinismului acum două milenii!

Geniul politic al lui Corneliu Zelea-Codreanu denunţă concepţia de sorginte iudaică a evreului Nicollo Machiavelli, având ca principiu de bază *"scopul scuză mijloacele"*, adoptând un punct de vedere enunţat pentru prima oară în politica mondială şi aplicat în practica Mişcării Legionare: ***"Decât să învingi printr-o mişelie, mai bine să cazi luptând pe drumul onoarei!"***

Comportamentul politic este "văzut" şi abordat dintr-un punct de vedere esenţialmente creştin.

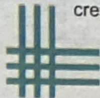
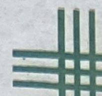
Realizarea scopului politic are în vedere respectarea ad-literam a concepţiei creştin-ortodoxe despre modalităţi şi scopul final.

Modalitatea este una singură: *"Munceşte cu drag.* ***Răsplata muncii să-ţi fie nu câştigul, ci mulţumirea că ai pus o cărămidă la înflorirea României creştine legionare".***

Dacă „modalitatea" am enunţat-o mai sus, **scopul este o viaţă decentă pentru orice român**, cu cele două componente: materială (care nu necesită multe explicaţii), şi morală (în sensul respectării demnităţii individului). Iar scopul final este mântuirea Neamului românesc şi Învierea lui.

(continuare în pag. 8)

Nicador Zelea-Codreanu

MAREŞALUL ISTORIOGRAFIEI, GH. BUZATU

La sfârşitul lunii trecute prestigiosul istoric Gheorghe Buzatu a trecut în viaţa veşnică.

Am aflat trista veste cu întârziere, după închiderea ediţiei ziarului pe luna mai. Aşa cum spunea conf. univ. dr. Gh. Iscru, "*Prof. Buzatu s-a stins **în tăcere**, ca o lumânare.* ***Tocmai pentru că a fost un mare patriot român**, nu s-a coborât nici un drapel în bernă, **nu a fost condus de „oficiali” pe ultimul său drum, nu a fost decorat postmortem pentru serviciile aduse naţiunii române.** Ne rămân scrierile lui valoroase şi amintirea sa... În ziua în care a murit, după amiază, o ploaie torenţială, puternică s-a năpustit asupra Bucureştiului. Parcă îl plângeau cerurile.*"

Pentru că pe internet au apărut **evocări** scrise de **confraţii săi**, profesori doctori universitari care i-au fost aproape timp de zeci de ani, considerăm cel mai potrivit lucru să spicuim din acestea. Dintre titlurile "inspirate", cum ar fi: ***"Schiţă de portret în culorile duhului unui neam", "Titanii ţin cerul naţiei pe umeri", "Mareşalul adevărului istoric"*** ş. a., cel de mai sus ni s-a părut cel mai sugestiv.

Neamul Românesc se desparte de un mare Român, un mare OM, un mare Istoric, un mare Patriot! Avem însă, Opera sa, care rămâne o inegalabilă lecţie de istorie adevărată şi de românism.

Singura „recompensă” prin care îi putem cinsti eforturile este preţuirea armei defensive şi drepte a adevărului istoric pe care ne-a lăsat-o moştenire, a muniţiei generoase pe care marele cercetător a adunat-o cu perseverenţă de-a lungul deceniilor, depozitând-o cu minuţiozitate şi mai ales, cu efort şi trudă de Sisif, între filele cărţilor sale.

Vreme de peste 23 de ani, lichelele, mercenarii, veleitarii, holocaustologii, măsluitorii şi făcătorii de istorie – din ce în ce mai numeroşi şi mai agresivi – au atacat în permanenţă, „la baionetă”, România, adevărul istoric, documentele, mărturiile trăitorilor şi mărturisitorilor de bună credinţă ai unor întâmplări din tulburatul nostru trecut, mai ales cel „modern” şi/sau „recent”. Şi lichelele sunt numeroase!

În acest păienjeniş ostil românităţii dar slugarnic faţă de noii invadatori ai ţării, prof. Buzatu a devenit o atentă **santinelă a Neamului Românesc.** Cu înţelepciune, cu argumente şi cu dovezi bazate pe temeinicia cunoaşterii adevărului istoric, a luptat şi a ţinut piept pângăririi istoriei naţionale, atacurilor asupra demnităţii noastre, şi a importantelor personalităţi ale Neamului.

Aşa cum „Tot ce-i românesc nu piere!", **Profesorul va „trăi” în fiecare bun român, ultima sa carte constituind, de fapt, un veritabil „testament” pentru urmaşi: *„Istoria să judece!”.***

Ion Măldărescu

Profesorul Buzatu lasă în urma sa **o operă impresionantă, privind o tematică variată:** istoria petrolului, istoria marilor spioni, cel de-al doilea război mondial, monografii dedicate Mareşalului Antonescu, lui Nicolae Iorga, etc., etc.

Lucrările sale se întemeiază pe documente de arhivă din S.U.A., Federaţia Rusă, Marea Britanie şi evident, din România, pe care le-a studiat cu osârdie de-a lungul a cinci decenii de activitate ştiinţifică.

Gh. Buzatu **a format o adevărată şcoală istoriografică**, în calitate de profesor universitar, conducător de doctorat, coordonator al seriei „Românii în istoria universală” din care au apărut peste 400 de volume, având câteva zeci de autori.

Pentru diletanţi, Buzatu nu a fost un om comod. Cunoscând foarte bine documentele de arhivă, **nu ezita să-i „sfichiuiască” pe cei care făceau din istorie un obiect de propagandă politică, sau care urmăreau să impună anumite „canoane” sau „directive” de la care nimeni nu ar avea dreptul să se abată.** "Adevărul este cel al documentelor" spunea adesea Buzatu şi-i invita pe "culturnici" să cerceteze, nu să dea directive.

Gheorghe Buzatu a fost şi un mare patriot român. Ca urmare, **îi veştejea pe cei care-şi făcuseră o practică din a denigra poporul român**, de a prezenta istoria naţională ca o succesiune de „mituri”.

A prezenta **istoria adevărată** – cu plusurile şi minusurile ei – a fost crezul pe care l-a slujit cu credinţă Gh. Buzatu.

Desigur, nu vor lipsi nici cu acest prilej, cum nu au lipsit nici la moartea lui Florin Constantiniu, detractorii, acei indivizi fără operă, dar extrem de gălăgioşi, denigratori de profesie, invidioşi şi plini de venin. **Pentru adevăraţii istorici, care nu se ruşinează de faptul că sunt români, opera şi viaţa lui Gheorghe Buzatu rămân un preţios reper ştiinţific şi moral.**

prof. univ. dr. Ioan Scurtu

Era normal, şi personal m-am aşteptat ca, odată trecut în lumea veşnică, disputele asupra personalităţii prof. Buzatu să se reaprindă, chiar la câteva ceasuri după aflarea veştii atât de triste, de data aceasta cu o ferocitate şi o determinare, pe alocuri chiar ură, demne de o cauză mai bună. Sincer mărturisesc că **nu am întâlnit până acum un istoric serios şi credibil care să-i conteste tezele sale fundamentale privind rolul românilor în istoria universală**, cu argumente strict ştiinţifice. Cei care-l acuză de partizanat politic pe marele istoric de la Iaşi, o fac prin invective, care în fond dezvăluie tot un partizanat politic, acela sugerat de mai marii „cunoscători” ai istoriei românilor din afara graniţelor noastre şi care seamănă leit cu ceea ce făceau proletcultiştii obsedantului deceniu al anilor 50.

Dacă astfel de critici sunt minoritari şi joacă după partituri sugerate din exterior, **majoritatea istoricilor români, şi nu numai, îi apreciază opera** şi mai ales **dăruirea** cu care şi-a dedicat întreaga carieră în slujba apărării şi promovării intereselor naţionale prin scoaterea la lumină şi valorificarea documentelor istorice autentice, ceea ce **nu convine desigur, penibililor antinaţionalişti.**

A-ţi iubi ţara, valorile şi tradiţiile naţionale nu înseamnă altceva decât promovarea unui naţionalism de bună calitate, pe care orice naţiune modernă sau postmodernă îl practică cu oamenii de cultură, şi nu numai cu mintea, dar mai ales cu sufletul. Printre aceştia s-a numărat şi prof. Buzatu.

prof. univ.dr. Cristian Troncotă

Gheorghe Buzatu a abordat toate marile probleme ale epocii contemporane, şi, în ultimii ani, şi a celei recente. A avut o deosebită forţă de penetrare şi de **înţelegere profundă a evenimentelor. A reuşit mereu să privească în spatele cortinei, în spatele voalurilor ţesute cu grijă de mai marii timpurilor** în scopul ascunderii intereselor şi faptelor lor.

Ca istoric al României celui de al doilea război mondial, este adevăratul nostru „pater familias”. Aici a fost neîntrecut şi nu lasă zone neacoperite de cercetare. Declasificarea unor documente din arhivele străine poate completa, eventual, opera sa, dar nu mai poate modifica nucleul vital al interpretărilor sale magistrale.

În al doilea rând, după evenimentele din decembrie 1989, Gh. Buzatu a fost un intelectual militant activ pentru cauza românismului. Acestei activităţi i-a consacrat mult din preţiosul său timp. A crezut că poate să influenţeze în bine decizia politică privitoare la românism.

A fost foarte dezamăgit de promovarea pe uşa din dos, ilegal, a Ordonanţei 31/2002, devenită lege mai târziu, în 2006. Ordonanţa antiromânească şi care încalcă dreptul la opinie fusese respinsă de plenul Parlamentului, dar, prin mijloace banditeşti, impuse din afara ţării, a ajuns să fie promovată tacit, procedeu introdus prin modificarea Constituţiei din 2003, act profund ilegal.

A suferit mult din cauza politicii impuse României nedemocratic, din afara ţării.

Gh. Buzatu a „căzut" la datorie, în bibliotecă, locul unde şi-a petrecut cea mai mare parte a vieţii. Nu a avut un loc pe care să-l fi îndrăgit mai mult, mai ales după pierderea familiei şi cred că şi-ar fi şi dorit biblioteca drept loc de unde să treacă în eternitate, dacă s-ar fi gândit vreodată la aşa ceva.

prof. univ. dr. Corvin Lupu

Prin toate mijloacele media se inoculează ideea că nu avem personalităţi adevărate, că nu promovăm valori autentice, iar despre decesul neaşteptat al lui Gheorghe Buzatu nu suflă nimeni un cuvinţel.

Aşa, în ultimul deceniu ne-au părăsit discret mari matematicieni, mari fizicieni, filosofi, jurişti, biologi, sociologi şi psihologi, acoperiţi de o tăcere jignitoare şi vinovată prin lamentaţiile orăcăitoare că nu avem personalităţi creatoare, nu avem valori autentice. **Ba avem,** avem bătrâni de staturi ameţitoare, avem tineri care creează major în spaţiul cultural mondial, în contextul în care şcoala românească e mereu arătată cu degetul că e de proastă calitate, e ineficientă. Avem şcolile de istorie şi matematică de la Iaşi, şcolile de medicină şi arheologie de la Cluj, şcolile de psihologie şi lingvistică de la Bucureşti, şcolile de economie şi agronomie de la Timişoara, avem savanţi uriaşi la Sibiu, la Craiova, la Arad şi Constanţa, dar constant se profesează ideea că nu există valori autentice, nu personalităţi. Dimpotrivă, domnilor, ele există, sunt de o forţă copleşitoare, dar sunt ideologic împărţiţi în „ai noştri” şi „ai voştri”, în politic „buni” şi „răi”. Gh. Buzatu, istoricul, este „rău”, „al vostru”, un iubitor de deplină devoţiune pentru naţiunea română, de un ataşament neţărmurit în continuitatea spiritului naţional.

Cine să ne trezească altcineva decât noi înşine?

prof. univ. dr. Honoris Causa Gh. C. Mihai

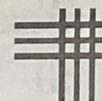
Repere biografice:

S-a născut la e 6 iunie 1939 în comuna Sihlea, jud. Vrancea. A urmat cursurile Facultăţii de Filologie-Istorie din cadrul Universităţii "Al. I. Cuza" din Iaşi (1956-1961) şi a obţinut doctoratul în Istorie la aceeaşi facultate.

Fost senator al României, profesor universitar de Istorie Contemporană şi Relaţii Internaţionale, cercetător ştiinţific, membru al Academiei Oamenilor de Ştiinţă din România, director al Centrului de Istorie şi Civilizaţie Europeană al Filialei Iaşi a Academiei Române, doctor Honoris Causa, Gh. Buzatu a avut o activitate ştiinţifică impresionantă: **55 de cărţi** publicate sub nume propriu, **70 volume coordonate sau în colaborare**, peste **500 de studii şi micromonografii, articole, eseuri.**

Dintre cele mai importante lucrări se disting ***"Românii în istoria universală"*** (140 volume), ***"Radiografia dreptei româneşti", "Românii în arhivele Kremlinului", "Mareşalul Antonescu în faţa istoriei"*** (trei volume,) ***"Documente din arhiva Corneliu Zelea-Codreanu"*** (27 volume). Despre această ultimă lucrare profesorul afirma: *"De-abia de acum, de la publicarea documentelor din Arhiva Codreanu, începe cu adevărat cercetarea istorică privind fenomenul Mişcării Legionare. Nimeni nu le va mai putea ignora de acum încolo."*

Pagină realizată de
Cuibul "Răzleţi"

AM FOST CONTEMPORANI CU UN MUCENIC

Sufletul mult pătimitorului arhimandrit Iustin Pârvu, îndrăgitul ctitor şi stareţ al renumitei **mănăstiri *Petru Vodă***, după o îndelungată suferinţă, **s-a ridicat la Cer pe data de 16 iunie.** Slujba înmormântării a fost oficiată de 200 de preoţi şi la aceasta au participat **mii de oameni** veniţi din toate colţurile ţării şi ale lumii.

Părintele, născut în 1919 în com. Călugăreni din jud. Neamţ, a devenit frate la Mănăstirea Durău în 1936, iar anul următor a fost trimis să studieze la *Seminarul Teologic* de la Cernica.

A fost tuns în monahism în 1940, iar în 1941 a fost hirotonit preot.

În timpul războiului a fost **preot misionar pe Frontul de Est** în zona Neamţului.

A făcut **16 ani de închisoare** pentru *legionarism*: din 1948 până în 1964 a trecut prin temniţele comuniste de la Suceava, Aiud, Baia Sprie, Gherla şi Periprava. A fost camarad de detenţie, printre alţii, cu **sfântul Ilie Lăcătuşu, preot legionar**, ale cărui **moaşte făcătoare de minuni** odihnesc în capela familiei din cimitirul "Adormirea Maicii Domnului" din cartierul Giuleşti, unde pot fi văzute în fiecare duminică după liturghie.

A fost eliberat în 1964, prin decretul de eliberare a puţinilor deţinuţi politici supravieţuitori regimului de exterminare. A revenit în locurile natale şi a lucrat pe unde a găsit, inclusiv ca muncitor forestier, iar începând din 1966 a fost reprimit în viaţa de obşte mănăstirească: preot-monah la Mănăstirea Secu, apoi la Mănăstirea Bistriţa.

În 1991 a pus **temelia mănăstirii de călugări *Petru Vodă*** care are ca hram Sfinţii Arhangheli Mihail şi Gavriil, unde a fost stareţ până la moarte. În 2000 a început construirea schitului de maici de la Petru Vodă, a clădirilor cu chilii, a **azilului de bătrâne, a centrului de plasament pentru copii şi a spitalului,** iar începând din 2002 a ctitorit mai multe aşezăminte monahale, dintre care două legate de memoria martirilor închisorilor comuniste: ***Schitul de la Aiud* şi *Mănăstirea de la Poarta Albă,*** în amintirea celor morţi la Canal.

Monumentul de la **Aiud**, cu impunătoarea sa cruce sprijinită pe două rânduri de câte şapte cruci, operă a regretatului arhitect naţionalist şi creştin

Marcu Anghel, şi osuarul din incinta schitului constituie, probabil, cel mai frumos omagiu adus memoriei sfinţilor închisorilor. De altfel, **de la Părintele Iustin a pornit cultul moaştelor legionarilor morţi la Aiud, care izvorăsc mir,** camarazii săi de idealuri şi de suferinţă; în mănăstirea *Petru Vodă* acestea se află la loc de mare cinste.

În 2003 cuviosul părinte a înfiinţat publicaţia ***"Glasul Monahilor"***, iar în 2008 revista creştină ***"Atitudini",*** ambele apărând lunar.

Acestea sunt informaţiile "oficiale", dar noi vă oferim, ca de obicei, şi altele.

Părintele schimbase de fapt temniţa comunistă cu cea "democratică": era **permanent supravegheat**. Nu avea o clipă de singurătate, fiind mereu "secondat" ba de un călugăr, ba de o măicuţă; **chiar şi în chilie.**

La invitaţia sfinţiei sale, În august 2009 am fost să-l vedem şi **să vorbim.** Scena care a avut loc atunci o păstrăm întipărită în memorie: Părintele a făcut un semn măicuţei care-l îngrijea ca să ne lase singuri. Dar monahia, insensibilă la solicitarea arhimandritului, nu s-a urnit din loc. Stareţul a repetat gestul, mai insistent. Măicuţa nici gând să plece, îşi tot făcea de lucru prin chilie. A fost nevoit să se răstească. După cca. un minut s-a dus să verifice dacă nu asculta la uşă! Ştia sfinţia lui ce ştia...

Dormea două-trei ore pe zi, iar numărul celor care veneau să-l vadă, să-i ceară sfatul sau binecuvântarea sau să se spovedească, era de-a dreptul alarmant: sute de oameni se aşezau cu corturile pe tăpşanul din faţa mănăstirii, aşteptându-şi rândul şi câteva zile pentru a reuşi să vorbească măcar câteva minute cu părintele. Erau oameni din toată ţara, inclusiv români din străinătate. Stareţul primea câte **150 de oameni pe zi**! Fabulos! Mai ales dacă ne gândim la vârsta pe care o avea când se petreceau acestea: 90 de ani!

Şi alt fapt, mai puţin cunoscut, dar foarte important, este acela că **sub îndrumarea sa Mănăstirea *Petru Vodă* a reeditat "*Pidalionul, cârma Bisericii Ortodoxe*"**. Cartea cuprinde regulile Bisericii Ortodoxe stabilite de Sf. Apostoli, de cele şapte Sinoade Ecumenice şi de Sfinţii Părinţi; au fost adunate de Sf. Sinod al Constantinopolului în 1802, din tomurile sinodale ale Bisericii Ortodoxe, de aceea cartea se numeşte "*Cârma Bisericii Ortodoxe*". Canoanele au fost traduse din greceşte de Mitropolitul Moldovei Veniamin Costachi, unul dintre sfinţii noştri, şi au fost tipărite la Mănăstirea Neamţ. Abia în 2007, prin strădania călugărilor de la Mănăstirea *Petru Vodă*, au fost republicate, după mai bine 150 de ani de uitare! Dumnezeu să-i răsplătească şi să-l odihnească pe mult pătimitorul păstor, Părintele Iustin!

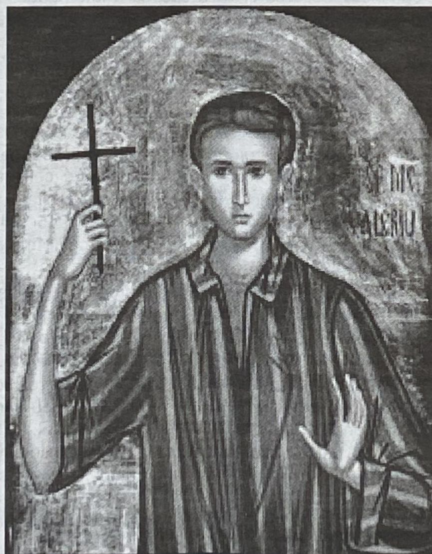
***

DREPTATE DE LA DRACU'

Lui Valeriu Gafencu, „Sfântul Închisorilor", i-a fost retras titlul de cetăţean de onoare al municipiului Tg. Ocna, vineri, 21 iunie, într-o şedinţă a Consiliului Local.

Încă din 8 nov. 2012 Institutul "Ellie Wiesel" cerea Primăriei Tg. Ocna să retragă cetăţenia de onoare acordată acestui sfânt, motivând că Valeriu Gafencu ar fi fost condamnat în 1941 pentru "activitate într-o organizaţie fascistă", fapt apreciat de conducerea acestui institut ca fiind un act incompatibil cu "normele democratice şi etice"! Vă oferim un paragraf din cererea depusă de reprezentanţii "Ellie Wiesel": "Având în vedere faptul că Valeriu Gafencu a fost membru al unei organizaţii fasciste, fapt pentru care a fost condamnat de două ori de către statul român şi faptul că nu a fost condamnat la închisoare de către regimul comunist, considerăm că acordarea titlului de cetăţean de onoare reprezintă recunoaşterea şi încurajarea morală a imaginii unei persoane care a militat pentru valori şi principii incompatibile cu valorile democraţiei"!!

În urmă cu trei săptămâni a mai existat o iniţiativă de acest gen, venită din partea "Institutului Naţional pentru Studierea Holocaustului". **Propunerea fusese respinsă prin votul majoritar al consilierilor locali, pe data de 30 mai 2013,** fapt care însă nu i-a descurajat pe descendenţii lui Iuda, iar la şedinţa din 21 iunie 2013 toţi consilierii Primăriei Tg. Ocna, cu o singură excepţie, au votat împotriva lui Gafencu. Nu a existat nici o abţinere. Nu au existat discuţii, pe motiv că subiectul fusese

discutat deja pe larg în şedinţa anterioară – cea în care doar opt votaseră contra lui Gafencu!

Va mai dura până ce ştirea va fi făcută publică pe site-ul Primăriei Tg. Ocna, ultimul comunicat postat anunţând tocmai păstrarea titlului de cetăţean de onoare.

Prin "Ellie Wiesel", stăpânii reali ai ţării şi-au impus voinţa! *Aşteptaţi cumva dreptate de la ei?* Noi nu!

Deşi acest demers a avut câştig de cauză, Valeriu **Gafencu rămâne un mare martir al neamului românesc - şi cu titlul de "cetăţean de onoare", şi fără el!!** - şi, după cum spunea şi părintele Justin Pârvu, *„nu are nevoie Gafencu de recunoştinţa nimănui"*. **Este "cetăţean al Raiului"!**

Vă reamintim reperele scurtei sale vieţi pământeşti:

Născut la 24 ianuarie 1921, în localitatea Sângerei din jude. Bălţi, în Basarabia, Valeriu Gafencu a fost **şeful Frăţiei de Cruce din Iaşi.**

Student în anul al doilea la Facultatea de Drept şi Filosofie din Iaşi, este arestat pentru apartenenţa la Mişcarea Legionară şi **condamnat la 25 de ani de muncă silnică.**

Mulţi ani a fost încarcerat în închisoarea de la Aiud, apoi a fost transferat **la Piteşti, unde a fost schingiuit îngrozitor dar a refuzat cu îndârjire nu numai să devină torţionar, ci şi să-şi nege credinţa – caz unic la Piteşti!! Ca atare, a devenit martir:** din cauza torturilor şi a regimului bestial, a ajuns la sanatoriul-închisoare Tg. Ocna într-o stare atât de gravă, încât supravieţuirea sa timp de doi ani poate fi considerată o minune. S-a stins la Tg. Ocna, unde a cedat medicamentele ce i-ar fi putut salva viaţa, pastorului evreu Richard Wurmbrand.

Redacţia

"PROBLEMA EVREIASCĂ"

Problema evreiască, ca titlu, în ghilimele?

Pe parcursul unei scrieri de orice gen, utilizarea ghilimelelor este conformă; **ghilimelele din titlul cărţii lui Andrei Oişteanu ar vrea să sugereze** de la început inexistenţa sau, poate mai potrivit, **"fabricarea" unei probleme de către nişte neevrei** cărora, netam-nisam, li s-a trezit lor într-o dimineaţă să se aşeze pe o poziţie nedemocratică (iudeo-democratică), neumanitară, fără nici o logică, identificând relaţia dintre băştinaşi şi năvălitori ca fiind o problemă!

Mai mult decât atât, să nu uităm că până mai ieri (sau poate că şi astăzi), evocând relaţia dintre români şi evrei ca fiind o problemă, ar fi stârnit pletora de năimiţi care ar fi "denunţat" (nu, nu ar fi urlat) "antisemitismul" utilizatorului, al evocatorului "problemei".

Am zis mai adineauri "năvălitori"?

Adică cum năvălitori în discutarea sau numai în enunţarea problemei?

Păi, pentru acest motiv "s-au umplut cu pământ" gurile care au îndrăznit să evoce tragedia provocată de invazia abătută ca un trăsnet asupra teritoriului şi naţiei române!

Pentru Dumnezeu, cum te poţi face că ai uitat, cum ai putea să ignori faptul că aceşti oameni au fost "colonizaţi" cu forţa pe teritoriul României?

Aceasta este prima mare problemă a relaţiilor români - evrei; un viol care, în opinia făptuitorului, îl îndreptăţeşte de a avea la dispoziţie familia victimei pe care de fapt o dispreţuieşte şi care devine obiectul unei dorinţe perpetue de răzbunare.

Să revenim însă la cartea lui Andrei Oişteanu: ea nu poate reprezenta decât punctele de vedere evreieşti în relaţia cu românii şi nici pe departe nişte puncte de vedere universal valabile.

Lipseşte partenerul, adică noi, românii, ceva de genul absurdului: ***"Tu când vorbeşti cu mine să taci!"*** - reclamantul evreu, judecătorul evreu, procurorul evreu, "apărarea" neadmisă la dezbateri! **Echitate iudaică!**

Şi culmea care este: "fac discuţii" despre o carte pe care nu am citit-o şi nici nu am de gând să o citesc!

A citit-o Matei Cazacu pentru mine, care îi face o prefaţă pe care nu o voi contrazice referindu-mă la expunerea, la prezentarea întregii tărăşenii.

Matei Cazacu prezintă lucrurile mimând o naivitate atât de exagerată, necorespunzând cu imaginea (fotografia) din "22": "Eu sunt mic, nu ştiu nimic, tata în pod jupoaie oaia"! Se comportă cu o naivitate care stârneşte compasiunea.

Dacă prefaţa cu care îl serveşte pe Andrei Oişteanu ar fi fost difuzată la "Teatrul Radiofonic pentru Copii", era perfect! Numai că **domnia sa** (apelativ neîndreptăţit, după părerea mea) **îşi însuşeşte punctele de vedere evreieşti în aşa măsură, încât "aruncă în aer" încercarea de a se prezenta ca un participant credibil la "discuţii"**, nu reuşeşte decât să furnizeze argumente conform cărora cartea lui Andrei Oişteanu ar fi "adunarea", sub un titlu şi sub semnătura unui autor, a veşnicelor argumente-acuzaţii care să transforme călăii în victime şi victimele în călăi!

De ce o face, pe noi nu ne interesează decât în măsura în care îl socotim comportamentul ca pe o trădare voluntară a intereselor naţionale. Fără doar şi poate, "voluntariatul" se referă la propria opţiune, fără a încerca să desluşim mobilurile ei.

Există o problemă evreiască în România? A existat? Va exista?

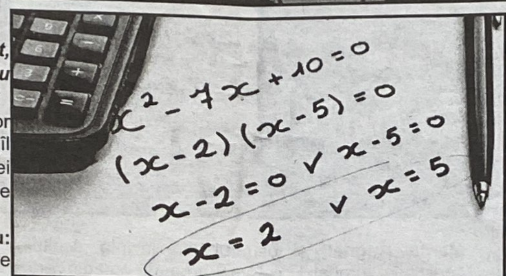
Şi unde, în ce ţară nu există o problemă evreiască?

Există una şi în Israel!

<u>În mod evident, dacă în această ecuaţie termenul de comparaţie rămâne acelaşi, indiferent de mediu, se poate constata că "problema" este a voastră!</u> Andrei Oişteanu, "problema evreiască" este problema voastră, înţelegi? **Problema educaţiei voastre, a moştenirii genetice!**

Cum adică a educaţiei?

Voi sunteţi cei mai buni (?), cei mai deştepţi (?), voi sunteţi poporul "ales" (?), pretenţiile voastre nu ţin cont de logică, de drepturile popoarelor în mijlocul cărora trăiţi.

Reiau: "problema evreiască" privind abordarea ei este o prezentare falsă "de la cap la coadă" întrucât ea nu reprezintă decât punctul de vedere evreiesc.

Punctul de vedere românesc este simplu de aflat şi conţine acuzaţiile şi pretenţiile evreieşti privite "în oglindă"!

Admiţând faptul că prefaţa acestei ediţii a "romanului" lui Andrei Oişteanu este acceptată şi însuşită, vom ataca exact cu argumentele din cuprins. Voi da citate în care de fiecare dată voi completa ideile cu o frază sau cu o interogaţie; voi elimina porţiuni de frază, nu în ideea de a-i schimba înţelesul, căci "înţelesul" a fost probat şi a costat fiecare un număr de victime atât de mare încât nu voi avea atâtea "puncte-puncte" pe care să le înlocuiesc cu crimele "comuniste"!

Citez: "... al doilea război mondial, un traumatism major al societăţii româneşti, la care s-a adăugat... instalarea regimului comunist, unul dintre cele mai feroce şi mai criminale din Europa" - închei citatul. Şi mai zice ceva: "după trei ani de tranziţie, 1945-1947"

Ce se întâmplă de fapt pe parcursul celor "trei ani de tranziţie", practic?

Sunt eliminaţi sub o formă oarecare politicienii sau numai militari (generali) care avuseseră un rol oarecare să zicem în regimul lui Carol al II-lea.

Se ştie din istorie, cea care a apucat să fie făcută publică, numărul de comunişti, şi faptul că din aceştia, în număr mai mic de o mie, 900 erau evrei. Chiar imediat după 1944, adeziunea la P.C.R. a fost copleşită de numărul foarte mare de evrei, seminţie sensibilă la aprecierea oportunităţilor, nelegată sub nici o formă de "trunchiul" pe care se dezvolta (bineînţeles, cu referire la "complicaţii" sentimentale). Din aceşti 900, cifră lipsită de importanţă în sine dar importantă ca proporţie din total, mulţi dintre ei "emigraţi" din Rusia, recte din Basarabia anului 1940 (iulie)–1941 (iulie), "utilizând" deschiderea unor puncte de graniţă cu un singur sens (cca. 150.000 care sunt acum declaraţi victime ale regimului Antonescu). "Reveniţi pe tancurile sovietice", aveau în Partidul Comunist statut de eroi cu pretenţii la conducere, pentru a se răzbuna.

Aceşti 900 pe cine "au adus lângă ei", cui au acordat încrederea, cui au încredinţat posturile politice de hotărâre şi execuţie? Unor conaţionali!

Şi mai departe? Guverne cu ministere consacrate, şi de aici în jos, să nu zicem decât zeci de mii de evrei, din treaptă în treaptă, până la un anumit nivel unde, nemaifiind vorba de cea mai vagă decizie, aveau loc şi românii. În tot acest conglomerat monstruos românii erau o excepţie! Am zis "monstruos", dar iniţiatorii acestei clasificări care face carieră astăzi, sunt tot ei, descendenţii monştrilor de atunci!!

Cum caracterizează Matei Cazacu pe cei care imediat după 1944 scaldă România într-o baie de sânge: "o sectă minusculă a reuşit să pună mâna pe putere la adăpostul tancurilor sovietice"

"Secta minusculă" de care vorbeşte se referă cu precădere la cei 900.

Face totuşi o omisiune care într-un fel îl salvează de la dezastru. Nu ştiu dacă o face conştient sau nu, dar dacă se aventura să facă şi precizarea că "erau veniţi pe tancurile sovietice", ar fi identificat şi mai precis (dacă mai era nevoie) pe cei care, cum spuneam mai sus, între cedarea Basarabiei şi declanşarea războiului antisovietic din vara lui 1941, au plecat cu acceptul autorităţilor române în Rusia.

Tactica evreilor în momentul de faţă se poate defini destul de simplu: neputând să ascundă genocidul împotriva poporului român, fac eforturi mari să îl treacă în contul românilor.

Comportamentul lor în primii 15-20 de ani de după 1944 a fost atât de criminal împotriva românilor şi a creştinilor trăitori în România, încât chiar ei, privind retrospectiv lucrurile, se îngrozesc.

Un evreu, Tismeneţchi, care până în 1989 făcea parte din "aparatul de partid", devenit mare "specialist în comunism şi post-comunism" - ceea ce este normal, având în vedere că provine dintr-o familie de luptători în Spania însângerată - **declară** în raportul ticluit lui Băsescu, adresat naţiunii, ***"comunismul, un regim ilegitim şi criminal"***.

De aici înainte termenul a fost adoptat şi de evreime. Atenţie însă: când spui comunism, cu referire la paternitate şi la scopul apariţiei lui, când spui comunism cu referire la crimele împotriva poporului român, vrei-nu vrei te referi la minoritatea evreiască având în responsabilitate tot ce se atribuie comunismului criminal (până prin anii 60 când emigrează în masă cu destinaţia Israel, punând capăt parţial tragediei).

Matei Cazacu, cu un cinism inimaginabil, găseşte o explicaţie aberantă încercând să motiveze "apariţia antisemitismului popular în spaţiul cultural românesc"; atâta neruşinare pare greu de imaginat!

În spirit absolut filo-iudaic, Biserica Ortodoxă Română este considerată "vinovată", iar principalul "vinovat" este *"Prohodul"* care se cântă în Vinerea Mare, moment în care Matei Cazacu, specialist în istoria şi "desfăşurarea pogromurilor în Europa şi în Rusia", consideră că se dă semnalul de atac împotriva comunităţilor evreieşti!

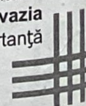
Citez din Prohod: *"Falnice Israil, ucigaş popor, pentru ce ai ales mai bine pe Varava, şi pe Domnul pentru ce l-ai răstignit?"; "Îndărătnic neam jidovesc ce ai luat arvuna, cunoscut-ai ridicarea Bisericii; pre Hristos de ce l-ai răstignit?"*

Într-o puţinătate alarmantă de judecată, Matei Cazacu dezvăluie un fapt necunoscut şi uluitor: *"În Vinerea Mare, în timpul slujbei, a Prohodului, mase de creştini pleacă furioşi de la biserică şi atacă cartierele evreieşti. În România nu, că nu s-a auzit aşa ceva, dar în Rusia şi restul Europei"*!! În Europa catolică?!

În Europa ortodoxă nu a fost niciodată semnalat un pogrom.

Deci iată de fapt care a fost motivul apariţiei "antisemitismului" în România! Absolut uluitor!

Problemele economice create de invazia evreiască în România nu au nici o importanţă

- cu referire la perioada interbelică, **genocidul atribuit fără dubii minorităţii evreieşti la cedarea Basarabiei, enormul genocid postbelic de care evreimea din România este responsabilă**, nu are nici o legătură, după Matei Cazacu, cu "problema evreiască"!!

Nişte români ascultând "Prohodul" ajung să îi urască pe evrei?

Ce se întâmplă, Matei Cazacu, "ţi-a luat Dumnezeu minţile"? (interogativ, nu afirmativ!)

Cu o imaginaţie debordantă, Matei Cazacu mai descoperă şi un alt "motiv" pentru care antisemitismul există şi ia amploare în România: încercarea românilor de a salva imaginea Armatei şi în general a "oamenilor în uniformă", Poliţia şi Jandarmeria, care au fost "principalii beneficiari ai politicii antisemite a guvernelor Antonescu".

De data aceasta Cazacu pare total inconştient; parcă ameţit de vârtejul unui joc nenorocit în care a intrat şi care ajunge să îţi domine raţiunea; îşi închipuie că serveşte interesele iudaice atacând Biserica Ortodoxă şi, mai nou, Armata?!

Practicând o diversiune pe care o socoteşte probabil subtilă şi inteligentă, obţine de fapt contrariul, ca să nu mai vorbim de imaginea personală.

Citez "trebuie să precizez că principalii beneficiari al politicii antisemite a guvernelor Antonescu au fost, după eliminarea Gărzii de Fier de la putere, Armata, Poliţia şi Jandarmeria, lucru natural într-o epocă de dictatură militară şi de război"!!

Ideea este absolut ordinară! Cazacu se face de râs.

Se desprind două precizări: afirmaţia conţine o diversiune, cum spuneam, şi o afirmaţie de o neruşinare care întrece orice imaginaţie: întâi, punând în aceeaşi oală Armata (cu rolul ei), cu Poliţia şi Jandarmeria, văzute de români şi mulţi alţii ca unelte ale coerciţiei, speră să convingă cititorii că Armata Română "face poliţie"!

Armata, ca să vorbim numai de ea, "beneficiară a politicii antisemite"??

Adică în ce fel beneficiară? Ce beneficii a avut armata?

Matei Cazacu, lipsa de logică şi de substanţă a afirmaţiei este caracteristică pentru tot ce scrii, pentru prefaţa cărţii lui Oişteanu şi pentru cartea lui!

Armata Română, oferind ţării şi năzuinţelor ei, sute de mii de eroi rămaşi pe câmpiile îngheţate ale Rusiei, fără cruce la morminte, anonimi şi modeşti dar viteji, este beneficiara "politicii antisemite"?! Urmaşii acestor eroi necunoscuţi ar trebui să te trateze cu dispreţul unor "şuturi" în spate!

Beneficiarii politicii antonesciene au fost "comuniştii", bine păziţi, "conservaţi" în lagăre şi închisori. Bine hrăniţi de "ajutorul roşu", au stat la adăpost de grozăviile războiului, făcând planuri de răzbunare, iar cei "de afară" încercând prin toate mijloacele, de multe ori atacând armata direct, creând un al doilea front în spatele celui "naţional", să saboteze efortul de război!

Pentru legionarii închişi de Antonescu a existat alternativa voluntariatului "în linia întâi" şi 90% cel puţin au acceptat să facă ceea ce pentru ei era raţiunea existenţei lor: lupta împotriva comunismului (în componenţă zdrobitor evreiască), lupta pentru pământurile româneşti.

Armata, "beneficiară a politicii antisemite"? O ruşine, Matei Cazacu!

Te citez iarăşi: *"Preoţi şi studenţi la Teologie au furnizat un contingent important Gărzii de Fier"*.

Ţi se pare că acuzi aici pe cine? ***Dacă Garda de Fier era expresia năzuinţelor creştine, unde este nocivitatea ideologiei legionare?***

Dacă religia creştin ortodoxă este din punctul tău de vedere una dintre "bolile" poporului român, crezi că asocierea ta la lupta milenară a iudaismului împotriva creştinismului de orice fel se justifică?

Sunt de acord, ai dreptul la orice opinie, aşa cum am şi eu dreptul să îmi exprim opinia, dar eu, spre deosebire de tine, nu mint şi nu insult pe nimeni.

A ataca Biserica şi Armata nu este interzis, dar sunt două subiecte foarte sensibile asupra cărora trebuie "să te apleci" cu oarecare decenţă! Înţelegi ceva?

"Gura mincinosului adevăr grăieşte"! Noi, legionarii, îţi mulţumim că reaminteşti: ***"o bună parte dintre partizanii anticomunişti care au luptat cu arma în mână, adesea cu preţul vieţii, împotriva regimului (1946-1962), erau legionari şi/sau militari**."* E de bine, sau de rău?

Citez: "În acest context care nu este propriu numai României, a apărut şi s-a răspândit stereotipul <<comunismul evreiesc>>, importat şi instalat de evreii agenţi ai Moscovei." - închei citatul.

Faptul este absolut real şi desfăşurarea lui criminală acoperă perioada 1944-1964. Precizezi că stereotipul acesta nu este propriu numai României: e de bine, sau de rău?

Sugerezi că tot mapamondul a înnebunit, fără

motiv, fără explicaţie, şi că miliardele de creştini care, după ultimele statistici, practică mental "antisemitismul", sunt victimele propagandei naţionaliste – sau, dacă vrei, victime ale unei îndoctrinări duşmănoase practicate de Biserică?

Aud la televizor ştiri "alarmante" cu privire la răspândirea sau "dezvoltarea" antisemitismului la scară mondială; *să ne gândim că "Prohodul" este folosit acum în toate religiile?*

Şi răspândirea antisemitismului la scară mondială, e de bine, sau de rău, Matei Cazacu?

Păi dacă mijloacele media de proprietate evreiască sau numai schilodite de autocenzură fac publică ştirea, să fii convins că nu "a scăpat porumbelul": nici un "porumbel" nu scapă! Acest leit-motiv a fost totdeauna folosit ca justificare a unor comportamente care, atribuite altor popoare, s-ar numi crime de război sau crime împotriva umanităţii!

Citez iarăşi: "În acest context care nu este propriu numai României, a apărut şi s-a răspândit stereotipul <<comunismul evreiesc>>, importat şi instalat de evreii agenţi ai Moscovei" – am încheiat citatul. E de bine, sau de rău, Matei Cazacu?

Matei Cazacu, ce naţionalitate aveau conducătorii marilor partide comuniste din Franţa, din Italia şi de oriunde, cu tancuri sau fără tancuri, reuşind să strivească viaţa a zeci de milioane de oameni?

Iarăşi nu ai habar!

Cine subvenţiona partidele comuniste din Europa şi nu numai?

Noi inventăm relaţia dintre evreime şi "comunismul ilegal şi ilegitim", ca să justificăm poziţia noastră de acuzatori ai făptaşilor criminali?!

Evidenta relaţie la nivel mondial a comunismului cu minoritatea evreiască este tot o invenţie a antisemiţilor?!

Să revenim însă la noi.

Faci referire la polemica din mass-media enumerând câteva argumente ca fiind lovite de subiectivism, de nulitate.

Ştii care este diferenţa dintre argumentele noastre şi argumentele voastre?

Ale noastre sunt dovedite cu acte, iar ale voastre se bazează pe declaraţiile la mâna întâi sau lăsate moştenire unor "martori" copleşiţi de ură şi de moştenirea genetică.

Citez: "... privind acuzaţia că au condus organele de represiune ca Securitatea, Miliţia şi personalul penitenciar, pe lângă structurile politice şi culturale..."

Măi, nea Matei, există acte precise cu nume şi perioade de funcţionare a "organelor de represiune" la Arhivele Statului; singura soluţie este să incendiaţi instituţia!

Vrei dovezi? Ţi le furnizez eu, pe gratis, dar pentru înlăturarea oricăror suspiciuni, Arhivele Statului sunt încă la dispoziţia celor interesaţi!

Cât despre "problema evreiască" după 1989, ea ar fi, apropos de subiectul discutat, să îşi acopere adevăratele sentimente faţă de români manifestate în orice ocazie, cu precădere în Basarabia "cedată", şi soldate cu zeci de mii de victime, şi în România postbelică soldată cu sute de mii de victime, cu referire numai la cei "omorâţi" în cel mai propriu înţeles al cuvântului!

"Istoricul" Matei Cazacu uluieşte pe două pagini: propoziţia şi prostioara: citez: "o nouă polemică în mass-media" (şi culmea) "mai ales privind numărul exact al victimelor evreieşti"!!

Măi nea, cu cine dracu vorbeşti, a contestat cineva în presă cifrele astronomice declarate de forurile evreieşti? Vorbeşti de "numărul exact"? Păi numărul exact îl ştie numai Dumnezeu şi evreii! **Cifrele declarate sunt axiomatice, după principiul de care aminteam mai sus: "Tu, când vorbeşti cu mine, să taci!"**

Îmi cer scuze, am depăşit demult "dimensiunea", spaţiul pus la dispoziţie de publicaţia noastră, dar afirmaţiile mincinoase sunt revoltătoare şi mă simt obligat să răspund.

Ultima "perlă" pe care trebuie să o comentez apropos de polemică, de "cercetări", de dreptul de a da sentinţe:

"Astfel, totul era spus, şi impactul Raportului a fost profund"

Raportul cui credeţi, raportul unei comisii mixte în care s-au cântărit probele românilor şi ale evreilor?

Vise! Raportul "Comisiei Internaţionale (??) pentru studierea holocaustului în România", sub preşedinţia lui Elie Wiesel!

În ce sens "internaţionale", Matei Cazacu? Compusă din evrei "români", evrei "unguri" şi... şi mai care? Lingăi români?

Concluzia raportului? *"România a comis un genocid împotriva evreilor. Autorităţile române poartă responsabilitatea principală atât pentru planificarea, cât şi pentru executarea holocaustului."*

Titlul bombastic de "comisie internaţională" trebuie "să ne închidă gura" şi mâncătoria cu polemicele să nu mai aibă nici un rost.

Altă "mizerie" din comunicat: "planificarea holocaustului", pe care noi trebuie să o înghiţim; tradusă în limba română sună aşa: toate măsurile luate de autorităţile timpului nu au nici o legătură cu comportamentul duşmănos devenit criminal în funcţie de oportunităţi, a unei părţi a minorităţii evreieşti; subliniez faptul că ceea ce a făcut diferenţa între "duşmănos" şi "criminal" are strictă legătură cu ocaziile oferite de împrejurări.

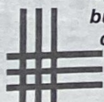
Concluzia, "rodul eforturilor" lui Matei Cazacu, cum speră "domnia sa" (?), ar fi: "Astfel, România şi-a realizat confruntarea cu trecutul, sau cel puţin o sperăm". Adică "amin şi un pahar cu vin".

Confruntarea s-a tranşat în favoarea tezei evreieşti. Acel "o sperăm" se referă, fără dubii, la trădători şi beneficiari - sau, mai ales, la "trădătorii beneficiari".

Ultimul citat: "Cartea lui Andrei Oişteanu, este o invitaţie nu numai a celuilalt ... necesară pentru acceptarea trecutului".

Să fim serioşi, "gargară cu pioneze": trecutul l-am "acceptat" sub ameninţarea legilor care promit ani grei de puşcărie cui nu acceptă!

Nicador Zelea-Codreanu

HOLOCAUSTUL LOR. DAR ALE NOASTRE?!

Respect poporul evreu, atât cât respect primesc de la el. Am atâta compasiune pentru tot ce au îndurat evreii, câtă au şi ei pentru rănile noastre. Înţelegeţi ce vreţi şi cum vreţi, nu pot să-mi exprim altfel sentimentele faţă de această naţie.

Ce mă deranjează până la iritare este faptul că încearcă, cu ajutorul puterii lor financiare, să **cumpere "monopolul" suferinţei.** Nimeni nu a sângerat, nu a fost batjocorit, nu a fost umilit, nu a fost chinuit, nu a fost torturat şi marginalizat mai mult ca poporul *jidovesc*! **Nimic ofensator în acest cuvânt, este în dicţionar!** Interesantă este chiar o explicaţie a ***Dex-ului*** pentru ***"jidan" = "afacerist lipsit de scrupule"!***

În lumea asta întreagă, unde dai să te întorci, te izbeşti de zidurile monumentelor ridicate de finanţele jidoveşti în memoria holocaustului.

De la o vreme, ostentaţia cu care sunt puse în valoare aceste panteonuri, reflectoarele puternice care aruncă o lumină orbitoare pe faţadele lor, strălucirea tot mai sfidătoare a stelei lui David spoită cu mult aur pe frontispiciul lor, devin agasante pentru unii dintre noi. Mă refer la cei care am citit mai mult decât coperta unor cărţi de istorie.

Toată această propagandă a suferinţei totale, exclusivistă şi fără nuanţe, a transformat durerea, de-a lungul timpului, într-un privilegiu oferit forţat, de noi ceilalţi, doar jidanilor.

Preşedinţi şi capete încoronate, prim miniştri şi cancelari, toată "crema" mapamondului, îşi usucă sufletele plângând lângă zidurile holocaustului. ***La întoarcere din Ţara Sfântă nu mai găsesc o lacrimă şi pentru noi, ceilalţi.*** Este un pelerinaj grotesc, de supunere oarbă şi fără picătură de demnitate prin faţa tronului pe care se lăfăie urmaşul lui Saul, actualul stăpân al finanţelor mondiale.

Şi când te gândeşti că toate acestea îşi au rădăcinile în evul mediu timpuriu, când Biserica le-a interzis creştinilor să: "comercializeze timpul"! Interdicţie care a deschis evreilor poarta "cămătăriei". Neavând posibilitatea de a deţine pământ, nici înclinarea necesară muncii câmpului, evreii şi-au găsit "refugiul" în arta obţinerii profitului din dobânzi. Muncă puţină, venituri fabuloase. Pasul spre înfiinţarea băncilor a fost unul firesc. Când ceilalţi s-au trezit, era prea târziu, ţesătura comercialo-financiară evreiască devenise indestructibilă şi dominatoare.

Noua realitate, în care lumea creştină era "subjugată" economic minorităţii evreieşti, a născut mari frustrări. Rapacitatea devoratoare, caracteristică jidanilor, nu a reuşit decât să adâncească falia dintre cele două "tabere".

Majoritarii au încercat să ridice capul, dar s-au izbit de zidul aproape impenetrabil ridicat de comunitatea jidovească în jurul său. **Izolaţi şi autoizolaţi într-o lume dependentă de banii lor, jidanii nu au înţeles că viaţa într-o comunitate implică şi reacţii empatice cu cei din jur.** Şi au continuat să profite, fără scrupule, uneori până la sânge. Comportamentul acesta nu le-a adus decât beneficii materiale. În schimb, **au atras antipatii puternice ale multor "vecini" de stradă.**

Prestând numai activităţi comode (nu ai să vezi jidan agricultor, muncitor sau hamal...), **profitând speculativ de tarele societăţilor în care vieţuiau, alimentând interesat slăbiciunea omenească,** hrănind corupţia din mediul politic, jidanii au strâns averi imense, economiile multor ţări ajungând să depindă de "toanele" comunităţii lor.

Ca orice "medalie", şi aceasta are un revers. În cazul lor reversul s-a numit "antisemitismul", sub toate formele sale. De la şoapte şi priviri, până la renumitele lagăre de concentrare unde "Arbeit macht frei".

Dar să revin la România şi ai săi evrei.

Prezenţa lor pe teritoriile noastre e străveche, dar **numărul lor a crescut exponenţial la începutul sec. XIX când au emigrat masiv din Galiţia** (provincie împărţită actual între Polonia şi Ucraina), datorită persecuţiilor la care erau supuşi acolo.

S-au stabilit majoritar în Moldova şi Transilvania dar au ajuns şi în Muntenia.

Astfel, prin 1930 România număra peste **750 000 de jidani, a căror comunitate controla, sub o formă sau alta, toată economia ţării.**

În anul de graţie 1896 **rabinul** Reichorn din Praga trasase liniile directoare ale planului de acaparare ale proprietăţilor funciare după cum urmează:

"În numele justiţiei sociale şi a egalităţii, vom împărţi marea proprietate la ţărani care, fiind lipsiţi de mijloace de exploatare, se vor adresa nouă, devenind datornicii noştri, *iar capitalurile noastre făcându-se stăpâne,* ***noi vom fi marii proprietari şi puterea va fi a noastră."***

Astfel, spre sfârşitul sec XIX apar marile trusturi arendăşeşti care pun mâna pe furniturile publice, pe perceperea accizelor şi a comerţului de bancă, îşi întăresc hegemonia în comerţul cu amănuntul, în comerţul mare şi în industrie – activitate de pionierat.

Petrolul şi aurul verde, pădurile, cu industriile aferente, devin cu timpul obiectivele principale ale războiului economic dus de evrei şi va avea efecte devastatoare pentru ţară.

Nu le scapă din mâini nici prostituţia sau comerţul cu carne vie.

Românii sunt scoşi treptat din activităţile rentabile, ajungându-se ca **în Iaşi din 627 breslaşi români la 1839 să rămână doar 71 în 1909, în schimb apărând 556 de breslaşi evrei.** Dramele trăite de micii afacerişti români nu apar în nici o lucrare, nu primesc nici măcar un dram de simpatie. Erau ceva normal pentru jidanii căţăraţi pe suferinţele lor.

Tragedia ţărănimii române de la cumpăna dintre sec. XIX şi XX se datorează în mare parte ferocilor arendaşi jidani!

Unul dintre cele mai mari trusturi arendăşeşti evreieşti a fost cel al fraţilor **Fischer:** Marcu zis Mochi, Kalman, Froim, Schoel şi Avram.

La 1904 acest trust stăpânea şi exploata la sânge peste **235.000 ha pământ arabil**, iazuri, păşuni, alcătuind o feudă cu **79 de localităţi rurale**, botezată ***"Fischerland"***, pe teritoriul căreia circula moneda Fischerilor şi nu moneda naţională.

Până şi pentru a-şi adăpa vitele la iaz, ca şi pentru lut, ţăranii plăteau taxă evreilor Fischer.

Fraţii Fischer, reprezentaţi de Mochi, reuşiseră să realizeze un adevărat stat în stat, Fischerland-ul fiind premergătorul *Judenland*-ului (Ţara Evreilor) proiectat de Alianţă Universală Israelită.

La începutul anului 1907, în România Mică arendaşii evrei atingeau cifra de 915, având o

fabuloasă suprafaţă arendată de 1.113.147 ha.

Metodele de "lucru" ale arendaşilor evrei erau în general asemănătoare: ***O parte din moşii le subarendau ţăranilor cu preţuri de patru ori mai mari decât preţul la care ei arendaseră***; altă parte era exploatată sângeros folosind munca ţăranilor nevoiaşi înrobiţi prin Legea Tocmelilor Agricole, poliţe cu clauză penală şi **dobânzi la dobânzi.**

Al doilea nivel al exploatării consta în faptul că **ţăranul era obligat să-şi cumpere toate bunurile de consum numai de la prăvăliile arendaşului** sau ale trustului, unde preţurile erau zdrobitoare.

Analiza marelui nostru poet şi jurnalist Eminescu, făcută tocmelilor agricole, stabileşte că **dobânzile percepute de arendaşi începeau cu 90%**, cele mai ridicate fiind până acolo încât ***unii boieri au arendat evreilor până şi bisericile de pe moşiile lor***, astfel încât preoţii şi enoriaşii, spre a putea organiza şi participa la slujbele religioase, la botezuri, la cununii şi înmormântări, trebuiau să plătească arendaşului jidan o taxă suplimentară. Bineînţeles că lumânările se cumpărau de la prăvăliile arendaşului la preţul celor din ceară, ele fiind confecţionate din puţină ceară şi multă osânză...

Dispunând de capitaluri imense, trusturile evreieşti au trecut în 1906 dincolo de Milcov, arendând moşii în judeţele Brăila, Ialomiţa şi Dâmboviţa, pe care le vor exploata după aceleaşi practici pe care le experimentaseră în Moldova. Se avea în vedere încă de atunci construirea unui canal Dunăre – Marea Neagră, pentru ca arendaşii jidani să poată exporta mai uşor recoltele anuale.

Şi a venit 1907! Ce nu au îndrăznit politicienii corupţi să rezolve, această sistematică exploatare sclavagistă a ţăranului român de către jidani, au făcut-o ţăranii înşişi. Obligată să reziste singură presiunii diplomatice, economice, financiare şi mediatice a Alianţei Universale Israelite, ţărănimea română s-a văzut nevoită să pună mâna pe bâte, furci şi coase şi să îşi revendice elementarul drept la viaţă!

Au murit peste 10 000, mii de răniţi, zeci de mii arestaţi... "Brazde înroşite de sângele robilor albi". Peste mormintele lor liniştea s-a aşternut neobservată. Ici şi colo câte o lumânare mai aruncă o lumină firavă. Nici un monument *reprezentativ* în memoria lor, cel din Botoşani este murdărit cu mesaje obscene şi neîntreţinut...

Ştiţi voi de vreun mesaj compasional adresat de reprezentaţii comunităţii evreieşti? I-au emoţionat cumva suferinţele a **milioane de români abia respirând sub talpa arendaşilor jidani?** Au vărsat o lacrimă, chiar şi ipocrită, privind la crucile noastre? ***Şi-au recunoscut vreodată cruzimea perversă*** de care au dat dovadă în spolierea unui **popor care-i ajutase când le era mai greu, primindu-i în rândurile sale?**

Nu dragilor, holocaustul este numai al lor, să ne intre bine în cap asta. Suferinţele noastre nu contează. Morţii noştri stau bine îngropaţi, nu-şi mai pot povesti calvarul şi umilinţele trăite, batjocoriţi de reprezentanţii "poporului ales".

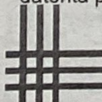
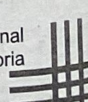
A fost doar un exemplu din istoria noastră, pentru care simt că evreii ar trebui să-şi recunoască partea lor de vină.

Până când nu vor avea bunul simţ şi curajul asumării, le voi respecta suferinţele exact la fel de mult cât ni le respectă şi ei pe ale noastre...

De aceea este fascinantă Istoria, pentru că ne developează filmul trecerii noastre prin timp.

Ce "frumuseţe" mai mare în istoria poporului evreu poate fi decât aceea a contribuţiei reprezentanţilor săi la Revoluţia Bolşevică din Rusia! Nume ca Troţki, Kamenev, Zinoviev, Sverdlov, etc ne reîmprospătează mereu memoria cu evenimentele acelor vremi. Cea mai importantă instituţie represivă a regimului bolşevic a fost fără îndoială CEKA – NKVD. Pe parcursul primelor două decenii a „tinerei republici sovietice", evreii nu numai că formau majoritatea în aceste structuri, dar erau la conducere aproape în toate subdiviziunile acestora din oraşe, regiuni, republici.

Creatorul celui mai odios sistem criminal de supraveghere şi reprimare din istoria

omenirii, lanțul de lagăre concentraționale GULAG, a fost Ghenrih Grigorievici Iagoda, pe numele său de jidan Enoh Gherșenovici Iehuda. El și-a pus conaționalii jidani în fruntea a 95% din lagărele Gulagului! Nume ca: M. D. Berman; S. G. Rapoport; L. I. Kogan; H. Apert; Finkelstein; Șklear; Fridberg; Faivilovici sau Șabo, sunt responsabile de milioanele de victime ale represiunilor sălbatice din perioada interbelică...

Vreo părere de rău? Vreun mesaj de compasiune din partea "poporului ales"? Eu nu știu să existe, dar știu că nu-l putem denumi holocaust, cuvântul este patentat doar pentru suferințele evreiești!

Ca să nu vă plictisesc cu aceste amănunte "nesemnificative", revin pe plaiurile mioritice.

La angajarea României în primul război mondial (1916-1918), contribuția minorității evreiești a fost una modestă: din cei 1.083.000 de oameni sub arme sau la dispoziția armatei, 22.000 erau evrei, adică 0,5%.

Această participare nesemnificativă cu arma în mână a fost compensată, în mică măsură, prin organizații care au sprijinit financiar efortul de război.

Dar mai grav era faptul că, în momentele grele pe care le cunoștea statul român în 1917, o bună parte din evrei s-au angajat în mișcarea revoluționară bolșevică, care amenința să răstoarne monarhia. La Iași, unde se evacuaseră autoritățile centrale sub presiunea ocupantului, centre revoluționare au fost la Socola și Nicolina, cartiere locuite de evrei.

Cadrul legal românesc, format după Marea Unire, a asigurat tuturor minorităților, inclusiv evreilor, drepturi și posibilități egale cu cele ale românilor. Aveau dreptul să se implice în activitatea politică, social-economică și culturală – să constituie societăți și asociații, să editeze ziare și cărți, să deschidă școli de predare în limba lor maternă etc.

Prezența evreilor în viața economică (logic...), era una masivă: un tabel statistic, întocmit în 1920, indica **în capitalele de județ ale Basarabiei 1.155 de patroni evrei ai întreprinderilor industriale, din totalul de 1.693 de patroni.**

Confesional, evreii nu aveau nici o îngrădire: de exemplu, **la sfârșitul anilor '20, în Basarabia existau 366 sinagogi** și case de rugăciune (66 în Chișinău, 60 în Soroca, 49 în Bălți, 44 în Orhei, 31 în Tighina, 22 în Cahul etc.), funcționau școli primare și medii cu predare în ebraică și idiș, liceul Moghen-David cu predarea în ebraică, se dezvoltă rețeaua de licee Tarbut cu predarea în idiș, erau numeroase biblioteci și ligi culturale ale evreilor.

Halal discriminare, nu?

Evreii aveau organizația lor deosebită, numită "Bund", cu caracter politic, social, revoluționar, a cărei acțiune, prin evoluția ce a suferit, se identifică cu mișcarea subversivă comunistă. Manifest bundist: *«Tovarăși muncitori evrei! Sub jugul apăsător al reacțiunii negre române, a treia oară vom sărbători ziua noastră, liniștiți în cercurile noastre strâmte. Și aceasta să fie greva de la 1 Mai, ca expresie a protestului nostru; greva de la 1 Mai să declare reacției române și burgheziei basarabene că noi nu vom tăcea veșnic, că noi așteptăm cu nerăbdare ziua răsplatei, ziua răzbunării pentru victimele noastre. Pe fronturile oastei noastre, prin munți și mări se întinde mâna noastră spre voi, tovarăși din toată lumea, care vă găsiți în luptă cu inamicul nostru comun, cu burghezia internațională. Știți, tovarăși, că proletariatul conștient basarabean nu și-a pierdut spiritul chiar în anul neajunsurilor, știți, tovarăși, că noi ne adunăm puterile noastre, că noi necontenit ne preparăm pentru luptă, pentru revoluția socială, să trăiască bundul evreiesc comunist muncitoresc!»*

După Unirea Basarabiei cu România (27 martie 1918), Bund-ul, în mare parte comunizat, trebuia să se adapteze noii realități politice, transformându-se în Liga Culturală Evreiască (1919) – cea mai importantă organizație de acest gen din Basarabia. Din comitetele ei făceau parte cunoscuții comuniști: Iacob Radiuleanski, Iacov M. Bernstein Kogan (care, la intrarea armatelor române în Basarabia, în 1918, îndemna populația la revoltă, iar apoi a devenit reprezentantul sioniștilor în România și era membru al comitetului american Jodicanil), Ewghenis Konigsatz (care în cazul izgonirii trupelor române din Basarabia, urma să devină guvernatorul provinciei!).

Românii, străini în țara lor!

La 1 decembrie 1926, la Iași, a avut loc Congresul general al studenților. A doua zi, la 2 decembrie 1926, un grup de studenți participanți la congres, au pornit spre Chișinău. Această vizită se datora faptului că o parte din studenți, în special cei din Ardeal, care nu văzuseră Basarabia, au dorit să se folosească de prilejul ca se aflau în apropiere de Chișinău și să vadă acest oraș. La sosirea trenului în gara Călărași, studenții, care cântau cântece patriotice, cum era obiceiul la astfel de manifestări, au fost atacați de tinerii evrei care aveau la ei bastoane, cuțite, revolvere. În urma atacului au avut de suferit mai mulți studenți. La Chișinău congresiștii au asistat la un Te-Deum, oficiat la Catedrală, au fost la o recepție la Î.P.S. Gurie, apoi au vizitat diferite instituții din oraș. Pe tot parcursul vizitei populația evreiască se postase în grupuri compacte pe la toate colțurile străzilor pe unde urmau să treacă studenții și îi urmărea zgomotos sau îi huiduia de îndată ce-i vedea de departe. În aceeași zi studenții au fost și atacați pe străzile Chișinăului. Pe drumul de reîntoarcere la Iași, în gara Visterniceni, un alt grup de evrei a tras focuri de armă asupra vagoanelor cu studenți.

La Călărași studenților li s-a organizat o întâmpinare la fel de fierbinte.

Măsurile luate de forțele de ordine față de agresori s-au dovedit a fi ineficiente. Mai mult, membrii ligilor evreiești nu se temeau de urmări, căci beneficiau de o asistență intensă din partea avocaților evrei, care erau și ei membri ai ligilor sau chiar conducători – Abraham Neimnan, Iosif Rabinovici, Moise Ravici.

După plecarea studenților congresiști, evreii din târgul Călărași „cutreierau în grupuri compacte străzile și terorizau pe locuitorii creștini", iar mai mulți dintre aceștia au fost insultați și atacați. Așa, de exemplu, doi învățători au fost agresați de grupuri de evrei, strigându-le: *„Jos România! Plecați din Basarabia cu Ferdinand al vostru, că altfel vă dăm noi afară"!*

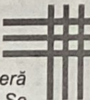
Max Goldstein, un comunist evreu, a fost cel care la 8 decembrie 1920 a comis primul atentat cu bombă din istoria României! Bomba a fost plasată în fața Senatului. În atentat și-au pierdut viața ministrul Justiției, Dimitrie Greceanu, senatorii Dimitrie Radu – episcop de Oradea Mare și Spirea Gheorghiu – președintele Sfatului Negustorilor. Au fost rănite mai multe persoane, printre care și generalul Coandă, președintele Senatului.

În cazul în care apărătorii ordinii publice erau mai severi cu evreii reținuți, se declanșa neapărat un scandal, iar agenții de poliție riscau să-și piardă posturile („Pentru a intimida organele de cercetare, comuniștii se folosesc de persoanele influente cărora le dau informații false, pentru a provoca intervenții sau protestări"). **Mai mult, în asemenea cazuri autoritățile române erau vehement atacate de organizațiile mondiale evreiești** care, distorsionând adevărul, învinuiau autoritățile că încurajează acțiunile antisemite.

La 22 mai 1937, în raportul adresat D.G.P., inspectorul regional de Poliție V. Gustav relata despre atitudinea manifestată pe parcursul ultimilor ani de o bună parte a evreilor din România:

„Acești cetățeni de religie mozaică, cu toate eforturile făcute pentru a-i apropia și a face din ei cetățeni loiali ai statului român, educația, religia și diferite alte motive îi țin departe de aspirațiile și spiritul neamului românesc.** Prin diferite manifestări publice... ei țin cu orice preț să apară ca o populație bine distinsă, ca o rasă superioară băștinașilor, ca **un popor bine organizat în mijlocul altui popor, având alte ideologii, alte tendințe și alte aspirațiuni, dintre care unele cu mult potrivnice statului nostru...

Evreii cer, în același timp, drepturi egale, însă pretind să li se impună cât mai puține îndatoriri". În același timp, în România sunt nenumărate greve. Conducătorii lor sunt în cea mai mare parte evrei. Se descoperă organizații comuniste: șefii lor sunt evrei. Se arestează curieri, spioni, agitatori; ei sunt în cea mai mare parte evrei".

Problema pretinselor persecuții antisemite întreprinse de Guvernul român era **agitată periodic** și cu multă insistență de către organizațiile mondiale evreiești, încă de la sfârșitul primului război mondial. Scopul lor era de a obține, prin presiuni calomnioase continue, o situație cât mai bună pentru evrei.

Spre exemplu, la 17 ianuarie 1927, Comitetul Delegaților Evreiești de la Paris a intervenit la Societatea Națiunilor cu o petiție în care învinuia România de antisemitism.

Răspunsul Guvernului român sublinia, printre altele:

„A vorbi de pogromuri într-o țară care a dat de curând, adăpost zecilor de mii de refugiați evrei din Rusia, constituie o afirmație calomnioasă".

În ședința Societății Națiunilor din 14 iunie 1927, petiția Comitetului Delegațiilor Evreiești de la Paris, precum și răspunsul Guvernului român dat acestei petiții, au fost examinate, luându-se decizia „că nu este locul a da curs acestei petițiuni".

Concluzii cutremurătoare:

„Loialitatea minorității evreiești față de statul român modern a fost una conjuncturală, în funcție de interesele ei de moment sau de perspectivă.

Izvoarele vorbesc despre boicotarea recensămintelor și dificultăți în perceperea impozitelor pe seama acestei comunități.

În situație de război (1877, 1916-1919) statisticile dau cifre extrem de scăzute despre participarea evreilor pe front.

***Iar față cu acțiunile de politică externă ale României, «chestiunea evreiască» a fost agitată mereu ca un factor de presiune,** fie că e vorba de recunoașterea internațională a independenței, fie a Marii Uniri. Nu putem să nu amintim că ostilitatea evreilor din teritoriile românești unite cu Regatul a mers până la luptă deschisă, armată și diplomatică, împotriva idealului național românesc".*

În iunie 1940 în sfârșit s-a realizat ceea pentru ce luptau parte din evreii basarabeni și bucovineni – Basarabia și nordul Bucovinei au fost anexate de Uniunea Sovietică și sovietizate.

Bucuria pentru noua autoritate de ocupație era însoțită de furia față de administrația românească în retragere. În sfârșit, evreii se puteau manifesta deschis, având în spate tancurile rusești, batjocorind Biserica creștină, Armata și Administrația română. După anexarea teritoriilor dintre Prut și Nistru la U.R.S.S., unii evrei din Regat au manifestat dorința de a se stabili în Țara Sovietelor, făcând demersurile necesare. Au urmat apoi arestările în masă, operate de ocupant, a basarabenilor și bucovinenilor, deportarea lor în Siberia, înrobirea în jugul sovietic.

Soldații români, care peste un an de zile, în iunie 1941, au revenit în Basarabia și Bucovina, s-au răzbunat pentru evenimentele de anul trecut, pentru excesele evreilor bolșevici împotriva românilor. Aceste evenimente mai nou sunt cunoscute ca holocaust împotriva evreilor din România.

Iar crimele comuniste din România încă mai rămân nerecunoscute – ca holocaust împotriva poporului român.

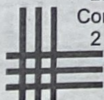
1940. Întotdeauna când memoria îmi aduce în față acest an, gândurile mele se duc spre irealul, ilogicul, sinucigașul asalt al cavaleriei poloneze din 1939. Nebunia eroilor poloni de a crede că sabia poate opri panzerele nemțești, curajul lor inconștient, mândria de a-și sacrifica viața pentru țară, mă fac să plec privirea și, cu obrazul murdărit de lașitatea unor lideri nedemni, să recunosc micimea noastră. Am cedat tot ce ni s-a cerut fără nici măcar un gest de împotrivire. Umilința suportată atunci de poporul român nu va putea fi ștearsă sau iertată niciodată! Rușinea impusă Armatei, Administrației și populației de către niște politicieni fără onoare, în frunte cu regele Carol al II-lea, nu se poate spăla. Indiferent de circumstanțe și explicații...

Dar să revenim la "jidanii" noștri!

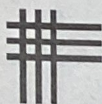
După 22 iunie 1941, reprezentanți ai evreilor susțin că: "cu nebănuită cruzime, românii i-au masacrat din senin pe evrei, atât pe solul național – Abatorul de la București, pogromul de la Iași, "trenurile morții", Basarabia și Bucovina, cât mai ales în Transnistria", "devansând în timp și egalând în cruzime Auschwitzul!" (Matatias Carp).

Pe monumentul *Coral* din București "matematicienii" evrei au calculat cu exactitate numărul de **fix 400.000** de victime ale "holocaustului" provocat de români. Nici o aproximație, totul aranjat la virgulă, fără dubii, doar contabilitate, rece și cu vii și cu morții. Dar mai ales vădit inexactă (ca să nu spun "mincinoasă"). Nu am să intru în jocul cifrelor, pentru că este vorba de oameni și destinele lor, dar am să-l citez pe dr. **W. Filderman** care, în lucrarea ***"Populația evreiască din România"***, apărută în **1958** la **New York**, apreciază la **15.000** numărul de conaționali jidani morți în "genocidul" din România. Totul calculat la centimă! ***(continuare în pag. 13)***

Ion Coja

24 IUNIE (continuare din pag. 1)

Adoptarea de către poporul român a ideologiei legionare trebuia să aibă la bază profunda ei cunoaştere, relaţia cu creştinismul ortodox.

Ideologia legionară este rodul îmbinării toleranţei creştine cu fermitatea şi intoleranţa dictate de momentul devenit ultimatum în contextul istoric.

Ideea că România va deveni legionară prin pasul voluntar făcut de poporul român ca urmare a unui proces de cunoaştere, de înţelegere, de schimbare a unei mentalităţi, se conturase în minţile şi sufletele câtorva sute de mii de români în aşa măsură încât pentru mulţi dintre ei martirajul devenise o ofertă aproape banală.

Arestarea şi asasinarea Căpitanului, oferind prilejul lui Horia Sima să intre "ca scroafa-n străchini", determină prima schimbare evident catastrofală în activitatea Mişcării. *Lupta Mişcării, aşa cum o înţelege acest criminal, trebuie să facă o schimbare de 180 grade, de la înţelegere şi acceptare, la impunerea a ceea ce credea el a fi spiritul legionar, prin acte violente la nivel de societate.*

Căpitanul, încă în viaţă, dar în detenţie, priveşte consternat cum Horia Sima se gândeşte "să forţeze" ajungerea Mişcării Legionare la guvernare, efectuând în 45 de zile 23 de atentate teroriste, care ar fi avut ca urmare sperierea lui Carol al II-lea care avea armata în mână şi jandarmeria şi poliţia la picioare, care controla, prin marii duşmani ai Mişcării, serviciile secrete!! (idiot, printre altele!)

Sub prestare de jurământ vă relatez **o "scenă" absolut revelatoare pentru mentalitatea imbecilului**, povestită de Duiliu Sfinţescu (Bucureşti 1992), secretar particular al Căpitanului:

Căpitanul era închis, condamnat la 10 ani muncă silnică.

Sima declanşează atentatele teroriste la data de 15 oct. 1938. **la contact şi cu Sfinţescu care era inginer la căile ferate şi îi face o propunere absolut stupefiantă: să producă o catastrofă feroviară** în defileul Prahovei, la un tren de călători.

Sfinţescu, îngrozit, refuză, amintind că pot muri sute de oameni nevinovaţi.

Sima dă replica următoare: ***„Da, camarade Sfinţescu, dar vor muri pentru ţară!"***

Comentariile vă aparţin!

Analizând relaţia dintre Sima şi 24 iunie 1927, când evoci începutul unui drum de dimensiunea şi valoarea înfiinţării Mişcării Legionare, nu se poate să scapi de evocarea unei catastrofe personalizate în figurile întunecoase ale secolului XX din istoria României.

Trebuie totuşi scoase în evidenţă şi faptele în desfăşurarea lor.

Corneliu Zelea-Codreanu, student la Facultatea de Drept din Iaşi, devine aprig luptător naţionalist datorită educaţiei şi împrejurărilor.

Decanul facultăţii, profesorul ultranaţionalist A.C.Cuza, prieten cu prof. Ion Zelea-Codreanu, înfiinţează în 1923 Liga Apărării Naţional-Creştine, încercând să facă cunoscută poziţia românilor naţionalişti sufocaţi de zecile de asociaţii, cămine, cantine, organizaţii sportive evreieşti Iaşiul centru studenţesc şi cultural român dar care avea jumătate de populaţie evreiască. Comerţul, industria, finanţele erau dominate de evrei, prefectul era zbir local, introducând reguli de stare de asediu împotriva studenţilor şi a tineretului creştin.

Prin curaj, inteligenţă, prestanţă şi carismă, Corneliu Zelea-Codreanu devine lider incontestabil al

tineretului studenţesc, cunoscut în puţin timp şi în celelalte centre studenţeşti şi în ţară.

Conştient de marele său potenţial, socoteşte că este timpul să ia pe cont propriu lupta pentru propăşirea intereselor naţionale ale poporului român.

Înţelege destul de repede că **rezolvarea crizei economice şi sociale provocate de invazia evreiască în România nu se poate reduce la agresivitate, la "spart capete şi vitrine"**.

Uluitor pentru mulţi, face următoarea opţiune: acţiunile organizaţiei sale, multiplicate la nivel naţional, **nu trebuie să lupte "împotrivă", ci "pentru"!**

Nu urmăreşte lupta împotriva evreimii, încă de atunci de o mare potenţă la nivel naţional cât şi internaţional. **"Nu" unei lupte cu conotaţii negative**: "Nu vrem să agresăm pe nimeni!"

Uluitor şi descumpănitor pentru evrei. Veşnicele "victime nevinovate" au rămas fără "obiectul muncii"!

Căpitanul îi face pe legionari să înţeleagă: ca să-i învingem pe evrei, trebuie să fim mai buni decât ei în orice domeniu de activitate!

După înfiinţarea „Legiunii Arhanghelului Mihail (24 iunie 1927), în această direcţie se îndreaptă educaţia legionară. Acesta este momentul în care Mişcarea Legionară devine fără reproş.

Evreimea, îngrozită că nu ne poate reproşa nimic, îşi transformă stilul obişnuit de luptă în represiune sălbatică, nejustificată. Nu are alte opţiuni decât eliminarea fizică a legionarilor, începând cu numere comparativ nesemnificative de asasinate (1933 - 1938 - 1939), escaladând acţiunea la sute de mii în perioada 1941 - 1964.

Afirmaţia aceasta poate trezi suspiciuni. Adică cum: ***Mişcarea Legionară, existând şi luptând în propria ţară pentru apărarea unor interese legitime ale poporului român, participând în cadrul legal la viaţa politică, poate deveni victima represiunilor iudaice?***

Să amintim:

În campania electorală din 1933, împotriva Mişcării se iau următoarele măsuri (I. Gh. Duca): scoaterea Gărzii de Fier în afara legii, încălcându-se Constituţia, se fac 20 000 de percheziţii la legionari, soldate cu distrugerea parţială a gospodăriilor acestora, cu un număr apropiat de arestări urmate de interogatorii sălbatice în urma cărora un număr de circa 600 „interogaţi" ajung în stare gravă, în diverse spitale, 17 victime mor din diverse motive, inclusiv împuşcate.

Atenţie, nu vorbim de interzicerea venirii în ţară a mii sau zeci de mii de macedo-români care îşi lichidaseră gospodăriile în diverse regiuni din Peninsula Balcanică, nu vorbim de acordul lui I. Gh. Duca de a încetăţeni 300.000 de evrei, speriaţi de preluarea puterii în Germania de către Hitler.

Acesta ar fi un exemplu de "teroare de stat" împotriva Mişcării Legionare, nejustificată de comportamentul legionarilor.

Această represiune sălbatică se extinde permanent, ajungând să fie adoptată ca politică de stat, în special după ocuparea României de către armatele bolşevice care oferă toată puterea minorităţii evreieşti. România, ajunsă în mâna evreimii timp de 20 de ani, devine scena unei răzbunări sălbatice având ca ţintă principală Legiunea şi chiar simpatizanţii legionari care la vremea respectivă nu puteau să fie identificaţi decât sub numele generic de "naţionalişti".

Apariţia Legiunii "Arhanghelul Mihail" în 1927 a fost începutul unei "revoluţii", unei abordări total originale, cu un specific legat de situaţia din România, filtrat şi aplicat de geniul politic al lui Corneliu Zelea-Codreanu.

Ideea că ar fi fost copia unui curent care domina la vremea respectivă gândirea politică într-o serie de ţări ajunse la exasperare din cauza pierderii controlului politic şi economic în favoarea minorităţii iudaice, a fost infirmată prin stilul de luptă propus de Legiune şi adoptat de un milion de români.

Din acest punct de vedere şi în perspectiva stilului de luptă adoptat existau două poziţii care puteau să fie luate în considerație:

1. Prima era (şi este) ignorarea, în permanentă "noapte a minţii", a direcţiei şi a bătăliei iudaismului pentru acapararea totală a puterii, poziţie pe care se află zeci de ţări în frunte cu România, cu scenariul imbecil şi exasperant practicat: luptele interne pentru putere să acopere atenţia şi preocupările românilor, dându-le falsa senzaţie că participă la un "război" pro-naţional

2. Poziţia adoptată de Mişcarea Legionară era (şi este) de a vedea, cu consecinţele politice de rigoare, situaţia reală şi anume că luptele politice interne, exacerbate dibaci de forurile interne şi externe evreieşti, erau şi sunt o diversiune ordinară, înghiţită de români cu largul concurs a cel puţin jumătate din politicieni, vânduţi intereselor antinaţionale ale oricărui ofertant (ruşi, americani, unguri sau aparent fără legături declarate cu iudaismul).

Promovarea cu disperare a iudeo-democraţiei, a aşa-zisului "pluralism politic", este forma de luptă şi de control mondial potenţial al intereselor iudaice asupra naţionalului.

Remarcaţi un lucru simplu: aşa-zisele dictaturi au însemnat ieşirea unor popoare dintr-o stare de înapoiere şi pornirea pe drumul marii dezvoltări economice şi sociale - fără amănunte: Mussolini şi Italia, Hitler şi Germania, Franco şi Spania, Salazar şi Portugalia. Mai târziu, Peron şi Argentina, Pinochet şi Chile etc., etc.

În concluzie, apariţia Legiunii "Arhanghelul Mihail" în 1927 şi evoluţia ei în condiţiile unei **terori de stat însumând sute de mii de victime denotă faptul că iudaismul internaţional a identificat în Legiune singurul adversar capabil să îl învingă.**

Istoria, prin desfăşurarea ei, va demonstra că noi vom fi "piesa de domino" de la care va porni învingerea şi scoaterea din luptă, definitivă, a marii conjuraţii iudaice mondiale.

Mobilizarea simiştilor la Ţigăneşti pe 24 IUNIE reprezintă exact stilul de gândire al lui Horia Sima.

În anul de maximă înflorire a Mişcării Legionare, având UN MILION de membri "în spate", în 1937, **Căpitanul dădea următorul ordin:**

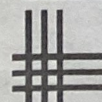
Legionar,

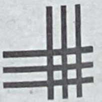
Nu vei sărbători această zi de 24 IUNIE** nici în cântece, nici cu şampanie, nici cu banchete, **nici cu serbări – cunoscutele serbări comemorative – şi nici cu discursuri mari, umflate şi goale.

De vei fi profesor universitar sau muncitor cu braţele**, de vei fi preot sau învăţător de sat, de vei fi comerciant sau meseriaş, de vei ţăran cu plugul în bătătură sau cioban la turma de oi, de vei fi tată sau soţ, iar tu, mamă sau soţie, **fă-ţi datoria în ziua aceasta către ai tăi şi către Neam!

***Fii corect, fii drept, fii curat, fii voios, aşa cum ai dori tu să fie să fie şi să-şi facă datoria fiecare român** în patria sa legionară.*

CORNELIU ZELEA-CODREANU – CIRCULĂRI SI MANIFESTE

SOARTA TRAGICĂ A FĂURITORILOR UNIRII BASARABIEI CU ROMÂNIA (I)

Ziua de 27 martie a anului 1918 este o zi de sărbătoare în istoria ţării noastre întrucât la această dată **membrii *Sfatului Ţării* au votat în unanimitate Unirea Basarabiei cu România.**

Mi-am propus să vorbesc despre cei care au înfăptuit acest act, lucru anevoios, întrucât, după raptul din 26 iunie 1940, când ţinutul dintre Prut şi Nistru a fost din nou încorporat în agresiva Uniune Sovietică, **toţi cei care şi-au pus semnătura pe actul Unirii au pătimit crunt, fără excepţie**, plătind cu viaţa sau suferind condamnări cu ani grei de închisoare din partea autorităţilor comuniste din stânga şi dreapta Prutului.

Singura sursă de documentare a fost monumentala lucrare de excepţională valoare, scrisă de **IURIE COLESNIC**, intitulată ***„BASARABIA NECUNOSCUTĂ"***, apărută în opt volume, la Chişinău.

Autorul a cercetat cu minuţiozitate documentele aflate în arhivele Securităţilor din Basarabia, Ucraina şi Rusia, depistând martirajul ctitorilor înfăptuirii marelui act al Unirii, reuşind să relateze ce s-a întâmplat cu aceştia după evenimentele tragice din vara anului 1940.

Despre unii membri a reuşit să găsească mai multe date, despre alţii mai puţine sau chiar deloc.

Românii, în general, când vorbesc de Sfatul Ţării, se limitează doar la câteva nume, cum ar fi: Pantelimon Halipa, Ioan Pelivan, Ion Inculeţ, Anton Crihan... Şi cam atât...

Dar alături de aceşti patrioţi, pe aceeaşi treaptă îi putem pune şi pe Emanoil Catelliy, Nicolae Bivol, Aurel Ştefaneli şi **mulţi alţii, morţi în închisori**, acoperiţi de cenuşa uitării şi pe nedrept ţinuţi încă în conul de umbră de către istorici.

Voi încerca să evoc personalitatea acestor români de mare valoare, dar, aşa cum am spus, în funcţie de sursele de informare pe care le am, mai bogate sau nu.

Încep cu **NICOLAE BIVOL**, născut în 1881 la Ialoveni, era fiul părintelui Petre Bivol, confidentul lui C. Stere în Basarabia.

A terminat ***Seminarul Teologic* din Chişinău**, şi după Unire a fost ales **primar al oraşului** (între 1923-1924 şi a doua oară între 1925-1926).

Era profesor de religie şi avea şi preocupări literare: începând din august 1935 a scos săptămânalul „***Viaţa Noastră***".

A fost arestat de către NKVD, în iulie 1940, pentru că fusese **deputat în Sfatul Ţării**.

În dosarul deschis la 2 aug. 1940 şi încheiat la 16 nov. 1940 se incrimina faptul că fusese membru a unui partid... contrarevoluţionar (Partidul Naţional Liberal) şi că deţinuse funcţia de primar al Chişinăului. În plus, cică *"Pe tot parcursul vieţii a fost un exploatator, având o tăbăcărie unde lucrau 60 de oameni, un ştrand unde erau 20 de angajaţi, a moştenit de la tatăl său 200 desetine de pământ (200 ha – n. n.)"*.

Ancheta lui Nicolae Bivol s-a prelungit din 1940 în 1941, apoi s-a întrerupt, nu se mai specifică nimic în legătură cu deţinutul Nicolae Bivol, ce s-a mai întâmplat.

Fotografiile de la dosar îl înfăţişează cu o mină tristă, total diferită de cea care o avea când era în libertate.

EMANOIL CATELLY este o altă victimă a bolşevicilor şi a Securităţii comuniste.

În revista "Cuget Moldovenesc", ziaristul Ion Paltin îl caracteriza în 1935: *„Noi îmbrăţişăm omul Emanoil Catelly mai presus de efemeritatea politicului, situându-l acolo unde merită, în Pantheonul luptătorilor noştri naţionali"*.

S-a născut la 25. 02. 1883 la Zgărdeşti, jud. Bălţi, şi **a murit în Gulag**, la 18. 02. 1943, la Sverdlovsk.

Fişa întocmită de organele sovietice precizează:

"A terminat Şcoala Agricolă din Cucuruzeni, apoi Şcoala Militară din Odessa, maior în rezervă.

În 1917 a fost preşedintele Comitetului Naţional Moldovenesc din Odessa şi apoi în Directoratul General al Republicii Democratice Moldoveneşti, a fost director la "trebuirile pământului".

A redactat un *"Dicţionar ruso-român şi românorus"* în 1917, la Odessa; apoi lucrările:

- *"Din trecutul îndepărtat al Basarabiei"* (scurt istoric) – Bălţi, 1935,
- *"În slujba Neamului"*, lucrare dedicată lui Ion Pelivan – Bălţi, 1936.

A avut **distincţii militare:** Sf. Vladimir, în grad de cavaler, *"Steaua României"* în grad de ofiţer, *"Coroana României"* în grad de comandor, şi *"Regele Ferdinand"* în grad de ofiţer.

A fost **prefect al Judeţului Bălţi.**

A fost arestat la 5 iulie 1940 (la numai 10 zile de la ocuparea Basarabiei de Armata Roşie), fiind încarcerat în închisoarea supraaglomerată unde se aflau 8.500 de deţinuţi, marea majoritate intelectuali.

Comisarul anchetator l-a întrebat:

- De ce n-ai fugit, dacă ştiai ce te aşteaptă?

Lovind cu pumnul în masă, Emanoil Catelly a strigat:

- Va muri o generaţie, două, dar dreptatea va birui şi Basarabia va fi integrată Statului Român!

A fost suportul moral al deţinuţilor intelectuali din închisoarea Chişinăului, numele lui era pe buzele celor închişi, precum şi pe ale celor care-l păzeau. Bolşevicii se lăudau: "În mâinile noastre a căzut un peşte mare, trebuie să-l păzim bine. E scump!"

Anchetatorul Levin l-a incriminat succint:

„A fost conducător al Partidului Naţional Liberal antirevoluţionar, a fost mare moşier între 1919-1923, a fost judecător popular; ultimul domiciliu: str. Regina Maria 105, Bălţi.

L-am întrebat ce s-ar fi întâmplat dacă răscoala din 1924 de la Tatar Bunar s-ar fi extins şi în judeţul Bălţi.

Mi-a răspuns că ar fi înăbuşit-o.

În satele Biliceni şi Hâsnăseni avea 260 ha de pământ, a mai primit alte 50 ha din partea Guvernului României, avea 14 cai, 10 vaci, peste 300 de oi, grajduri, temporar angaja până la 1000 de lucrători (!?), avea şi un magazin de pâine.

În conformitate cu convingerile sale politice, are o orientare duşmănoasă faţă de regimul existent în URSS, face agitaţie antisovietică cu caracter defetist printre deţinuţi din celulă, exprimând diferite idei calomnioase."

Dosarul său penal, nr. 18338, avea trei volume!

În puşcăria din Kazan un martor spunea că Emanoil Catelly era, sub aspect fizic, doar umbra omului de odinioară pe care bălţenii l-au memorizat în grădina publică a oraşului, îmbrăcat cu costum negru şi papion, chiar în ziua intrării armatei sovietice în Basarabia.

Era poate omul cel mai conştient de catastrofa produsă...

La 10 aprilie 1942, actul examenului medical constata: *„Am stabilit că este bolnav de avitaminoză, nu poate merge în convoi, nu este apt de muncă fizică. În legătură cu aceasta, este repartizat la categoria III"*.

Câteva luni mai târziu, la 14. 11 1942, o concluzie de acuzare, semnată de Zagaradniuk, cerea:

"Aş dispune ca acuzatul Emanuil Catelly să fie condamnat la pedeapsa capitală - împuşcarea."

Actul de deces din 18. 02. 1943, semnat de Bergher, specifica scurt: ***„A decedat în urma unei boli*** (n. n.: care?). *Miocard decompensat"*.

Dar prin eroismul şi întreaga sa atitudine, Emaniol Catelly a dat o nouă dimensiune morală românismului dintre Prut şi Nistru.

CONSTANTIN LEANCĂ s-a născut în 1893, în satul Cuhneşti, jud. Bălţi. Anul 1917 l-a găsit soldat în armata rusă - a fost scânteia care a aprins dorinţa de Unire a basarabenilor înainte ca actul de la 28 martie 1918 să fie semnat de cei 99 de participanţi şi iată în ce condiţii.

În iureşul evenimentelor sângeroase care au dus la descompunerea imperiului ţarist la 3 martie 1918, Consiliul judeţean alcătuit din 20 de ţărani reprezentanţi ai Zemstvei ţinutului Bălţi, a iscălit o scrisoare adresată conducerii Sfatului Ţării de la Chişinău, în care cerea:

*„**Unirea cu ţara noastră mamă România**, ştiind prea bine că acum 106 ani am fost furaţi cu de-a sila de la sânul dulce al mamei noastre scumpe cu care am făcut un trup şi un suflet.*

Ştim prea bine că în vremurile acestea grele, când după ce ne va izbăvi Dumnezeu de tirania rusească care ne-a apăsat, batjocorit şi întunecat atâta amar de vreme, era să ne prăpădim în focul anarhiei bolşevice, iar România ne-a dat ajutor frăţesc în zilele de grea primejdie, curăţindu-ne ţara de duşmani, dându-ne scutul, liniştea şi rânduiala pierdută.

***Facem apel la toate adunările din întreaga Basarabie**, de la Hotin până la Ismail, **să se unească prin votul lor la moţiunea noastră** pentru a depune la picioarele Tronului României omagiile noastre de devotament şi credinţă către regele Ferdinand I, Regele tuturor românilor."*

Puţină lume ştie că la Bălţi textul documentului prin care era consfinţită Unirea a fost întocmit de C. LEANCĂ.

A fost apoi ales **în Parlamentul român.**

Era îmbrăcat mereu în haine ţărăneşti simple: o cămaşa de in, pantaloni albi strânşi şi o pălărie de paie pe cap.

Când au venit sovieticii, nu a vrut să se refugieze şi-şi aştepta destinul.

A fost arestat la 16 iulie 1940, învinuit de "românofilie", de participarea activă la actul Unirii din martie 1918, de "trădare de patrie" (!?) şi de activitate subversivă împotriva Uniunii Sovietice.

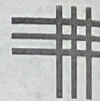
A murit la 18 aprilie 1942, în staţia de cale ferată Suhabesvodnaia, din regiunea Gorki, de distrofie (tulburări de nutriţie).

În ianuarie 1990 memoria i-a fost reabilitată printr-o decizie a Procuraturii Republicii Moldova.

(continuare în numărul viitor)

Emilian Ghika

Carte legionară

CAZUL HORIA SIMA ŞI MIŞCAREA LEGIONARĂ (IX)

CONST. PAPANACE

(continuare din numărul trecut)

Guvernul german, care ne dădea ospitalitate, urmărea, atât pentru a înlătura un permanent prilej de fricţiuni cu Antonescu, angajat acum definitiv pe linia lor, cât şi pentru a-i consolida situaţia internă, depresurându-l de lumea veche care îl urma de nevoie şi chiar îl sabota, **soluţionarea conflictului între Mişcare şi Antonescu**, devenit acum din punct de vedere extern fără sens politic.

Acest punct de vedere a fost exprimat - fără echivoc - de către reprezentanţii autorităţilor germane care păstrau contactul cu grupul de conducere legionar, în ziua de 3 iulie **1942**, când s-a vorbit de **venirea unui emisar cu ştirea lui Antonescu şi agrementul Ministerului de Externe german.** S-a precizat atunci că Germania nu mai vroia să aibă dificultăţi cu guvernul român pe chestia noastră şi că ar fi bine ca **Mişcarea să folosească acest moment pentru a ieşi din impasul în care se găseşte.**

In acelaşi sens i s-a cerut ceva mai târziu FOSTULUI Comandant al Mişcării (HORIA SIMA – n. n.) care, personal, constituia un impediment în normalizarea între Mişcarea Legionară şi Conducătorul Statului Român, **să-şi traducă în fapt promisiunea** făcută cu luni în urmă reprezentantului Ministerului de Externe german, **de a se retrage de la conducerea Mişcării pentru înlesnirea rezolvării crizei interne din România,** el rămânând mai departe o rezervă.

Soluţia politică spre care tindea era de natură, ţinând seama de împrejurări, să satisfacă interesele de război ale Germaniei, **interesele Ţării şi ale Mişcării**, şi anume:

a) Din punct de vedere german:

Prin reluarea colaborării dintre Mişcarea Legionară şi Conducătorul Statului Român, acesta din urmă putea fi despresurat în mare parte de lumea veche suspectă care sabota eforturile de război şi întărit cu elanul combativ al Mişcării, păstrând totodată ca rezervă şi supapă de siguranţă grupul de conducători legionari pentru care eventual Antonescu nu şi-ar fi dat agrementul de a se întoarce în Ţară, pentru cazul când această acţiune ar fi eşuat.

b) Din punct de vedere al intereselor Ţării:

Prin reluarea colaborării între Mişcarea Legionară şi Conducătorul Statului Român se dădea posibilitatea de a se rezolva criza internă cu aspectul ei acut de luptă între generaţii care de aproape două decenii zguduia viaţa noastră publică, dând bază firească pentru dezvoltarea Neamului şi statului român şi asigurându-i unitatea pentru eforturile grele de război.

c) Din punct de vedere legionar:

Mişcarea, după ce îşi afirmase formal unitatea, avea posibilitatea de a se infiltra în Ţară, **ieşind din opoziţia sterilă** şi apărând pe plan politic, **se putea angaja oficial în războiul împotriva iudeo-comunismului pentru care o pregătise Căpitanul**, iar, pe de altă parte, prin rezerva rămasă în Germania nu-şi expunea toate cadrele în eventualitatea când această acţiune de reconciliere ar fi eşuat.

Această acţiune de destindere pentru necesităţi de război făcându-se cu asentimentul tuturor, însăşi situaţia personală a lui HORIA SIMA s-ar fi îmbunătăţit întrucât ea ar fi constituit prima fază pentru netezirea asperităţilor în vederea unei colaborări integrale a Mişcării.

In acest sens convergeau şi eforturile elementelor legionare din Ţară conduse de comandantul legionar Gh. Costea, desemnat de însuşi fostul COMANDANT al Mişcării (HORIA SIMA – n. n.) cu coordonarea acţiunii de teren.

Cercurile germane, atât din Ţară, cât şi cele care păstrau oficial contactul cu grupul de comandă, au continuat să stăruie pentru soluţionarea chestiunii şefiei lui HORIA SIMA. In acest scop recomandările făcute de dl. Ahrens ca trimis din partea generalului Muller, au fost categorice. Era clar că se aştepta vizita lui Antonescu în Germania şi vroiau ca chestiunea şefiei să fie rezolvată pentru a se putea păşi la acţiunea de reconciliere a acestuia cu Mişcarea.

Interesul personal şi egocentrismul miop (al lui HORIA SIMA – n. n.) atât de contrar spiritului de jertfă legionar, precum şi influenţa meschină a anturajului nefast, a împins, pentru torpilarea oricărei soluţii, la fuga dezonorantă (în Italia – n. n.), cu călcarea cuvântului dat statului care ne-a oferit ospitalitatea în refugiile noastre. **<u>Încercarea de a găsi alibiuri în aşa-zisul "complot de la Rostock", ale cărui dedesubturi vor trebui căutate odată pe larg, n-a fost de natură să justifice această faptă nelegionară</u>.**

In schimb, s-a putut vedea şi cu această ocazie incorectitudinea sufletească a acestor oameni (n. n.: a simiştilor) care, în aşa-zisele "cercetări" (n. n.: chiar schingiuri, dar Papanace se jenează, pur şi simplu, să spună lucrurilor pe nume), ce vor rămâne cele mai degradante pagini ca să marcheze **<u>gradul de *satanizare* atins</u>**, au încercat să pună în discuţie personalităţile legionare cu totul nevinovate cu vădită intenţie perfidă de a le compromite pentru ca să nu poată constitui o soluţie pentru Mişcare după fuga dezonorantă proiectată.

Şi astfel, din punct de vedere moral, peste onoarea legionară sfinţită cu atâtea jertfe şi admirată de către înseşi adversarii noştri cei mai înverşunaţi, s-a aruncat o mare pată.

De acum cu această pată vom rămâne şi vom intra cu ea în mormântul istoriei, cu mari primejdii de dezaxare spirituală a Mişcării, <u>dacă nu va fi ferm localizată la cel care a înfăptuit-o.</u>

Din punct de vedere politic faptul că o asemenea fugă (fuga în Italia a lui SIMA – n. n.) se produce într-un moment de mare criză militară - criza de la Stalingrad, pe lângă urmările pe care le va avea pentru Mişcare şi posibilităţile de intrigă şi agitaţie internă şi externă date adversarilor noştri, arăta încă o dată **neseriozitatea şi uşurinţa conducerii noastre formată din „capete necoapte"'.**

Şi poate că această părere atât de dăunătoare pentru Mişcare (n. n.: formulată oficial de către ministrul de Externe italian) a făcut să nu se caute - ca şi în evenimentele de la 21 ianuarie 1941 - ***influenţe şi instigaţii subterane şi provocatoare.***

Cu toate aceste lovituri date Mişcării şi cu toate umilirile la care am fost supuşi, inerente cercetărilor făcute dintr-un început pentru cazuri de asemenea natură, am ţinut să păstrăm o atitudine legionară corectă.

*Indiferent de cum s-a comportat HORIA SIMA prin fuga sa faţă de camarazii care l-au însoţit în exil, şi cu toate riscurile ce le arunca asupra multora din ei de a fi **extrădaţi şi executaţi**, fiind condamnaţi la moarte, atitudinea legionară ne impunea de a nu sări asupra lui prin incriminări şi desolidarizări* ostentative, şi asta cu atât mai mult cu cât **<u>şi noi purtam o parte din răspundere prin faptul că i-am acordat încrederea noastră de a fi la conducerea Mişcării, vină pe care acum o ispăşim.</u>**

Pe de altă parte, nu vroiam să se strămute o problemă strict internă a Mişcării în faţa celor care ne-au arestat, şi cu atât mai mult nu vroiam să se interpreteze cumva că acest lucru s-ar face cu scopul de a ne sustrage de la răspunderi şi a obţine uşurarea situaţiei personale, orice urmare, fie ea oricât de nedreaptă, faţă de cei care n-au avut nici un amestec în această fugă, fiind o consecinţă firească faptului de a fi stat sub comanda celui care a greşit.

Preocuparea principală a fost de a localiza cât mai mult, într-un mod discret dar ferm, cazul fugii lui HORIA SIMA, salvând de aici încolo poziţia morală şi politică a Mişcării.

Eleganţa legionară am socotit-o absolut necesară chiar dacă din cauza acestei ţinute ar fi putut rezulta şi unele neajunsuri prin aruncarea de umbre de îndoială asupra nevinovăţiei noastre în ceea ce priveşte fuga dezonorantă.

Prin Hotărârea Forului de la 1 ian. 1943 s-a soluţionat criza de conducere ivită, ţinându-se seamă de următoarele considerente:

1. Mişcarea să-şi rezolve criza pentru a nu se dezaxa şi a fi gata pentru orice eventualitate adusă de imponderabili politici şi a putea întreprinde acţiunile corespunzătoare.

2. ***După experienţa dăunătoare pentru Mişcare făcută de conducerea lui HORIA SIMA***, s-a admis **ca bază principiul de a nu se da puteri discreţionare noului Comandant înainte de a fi verificat că posedă tactul necesar şi calităţile de conducător excepţional, pentru ca Mişcarea să nu rişte de a fi târâtă în aventuri neserioase.**

3. **<u>Cei trei Fondatori ai Mişcării (Văcăreştenii) rămaşi în viaţă au preluat în grup constituit comanda supremă a Mişcării</u> pentru a-i păstra linia fixată de Căpitan**, fiind însărcinaţi totodată şi cu funcţiuni active pentru ca influenţa lor să nu rămână numai la liniile mari, ci să se extindă şi la planul realizărilor ei, formând nucleul central al Forului suprem care va fi organul permanent de conducere.

4. Să se ţină seamă de **succesiunea** fixată în şedinţa de la 24 iunie 1941 **(V. Iasinschi – C. Papanace – Corneliu Georgescu)**, precum şi de recomandările făcute de fostul conducător pentru ca structura internă a Mişcării să nu sufere zguduiri mai adânci, păstrând cât mai mult ierarhiile stabilite.

5. Să ofere elasticitate pentru normalizarea raporturilor cu conducerea germană precum şi cu Conducătorul Statului Român, pentru ca Mişcarea Legionară să poată participa oficial în actualul război dând baza de sprijin în mijlocul ostilităţilor lumii vechi care devenea din ce în ce mai activă în opera de sabotare.

6. Să polarizeze întreaga Mişcare prin închegarea unui nucleu solid, conţinând elemente reprezentative din toate regiunile româneşti, precum şi din toate funcţiunile Mişcării (studenţime, muncitorime, tineret etc.), prin aderarea imediată a camarazilor care nu făceau parte din For dar care erau ataşaţi grupului de comandă de la Berkenbruck.

In felul acesta se dădea un centru de greutate Mişcării şi se prevenea primejdia ca în acel .moment de criză conducerea Mişcării să cadă în mâna unor elemente străine de Mişcare sau a unor elemente legionare care n-ar fi oferit garanţia că vor apăra şi reprezenta interesele şi linia Mişcării fixată de Căpitan.

(continuare în pag. următoare)

Selecţiuni de Vasile Păduraru

Spiritualitate

DE LA VATICAN LA ATHOS

Distanța fizică dintre Vatican si Athos este de 1.343 km, putând fi parcursă cu automobilul în aprox. 18 ore. Este o distanță rezonabilă. Poate fi străbătută cu un minim efort.

In planul spiritualității însă distanța dintre aceste două state simboluri ale creștinătății, este **de la "cer la pământ", *neputând fi parcursă până în prezent, vreme de un mileniu.*** Din contră, odată cu trecerea timpului, în ciuda eforturilor de apropiere dintre cele două Biserici, distanța pare să crească în mod constant.

Cine este interesat să studieze diferențele interconfesionale dintre Biserica Romano-Catolică și cea Ortodoxă, să nu se reducă la a citi Catehismele celor două Biserici sau manualele de Teologie Dogmatică. **Diferențele ies în mod fundamental la iveală dacă ni se oferă posibilitatea vizitării Vaticanului și a Sfântului Munte Athos.**

Fiecare din ele este expresia spiritualității Bisericii pe care o reprezintă. Diferențele dintre ethosul apusean și cel răsăritean ies la iveală pornind de la lucrurile esențiale, până la detaliile mărunte. Desigur, nu trebuie să pierdem din vedere baza pe care o avem. Insă adevărul se face la fel de bine cunoscut din nuanțe.

In ceea ce mă privește, vizitând **VATICANUL** m-am simțit înstrăinat de mine însumi și de ceilalți.

Experiența a fost întrucâtva - fără a exagera - "traumatizantă". **Cozi interminabile de turiști însoțiți de aparate foto-video**, dornici să surprindă fiecare moment petrecut în "Cetatea Sfântă". **Zarvă**, zarvă, zarvă. Vaticanul a fost locul în care am pierdut și puțina liniște cu care veneam de acasă.

Roma mi s-a părut un oraș minunat, cu atât mai mult cu cât este sfințit de sângele martirilor din primele veacuri ale creștinătății. Vaticanul însă mi-a pus înainte nesfârșite ziduri reci, lipsite de viață.

Venisem în căutarea lui Dumnezeu, dar nu am găsit decât lucruri care nu încetează să afirme măsura omului.

O căutam cu privirea pe Maica Domnului, mi se vorbea zece minute despre Rafael.

Încercam să contemplu imaginea lui Hristos, ghidul mai vorbea încă zece minute despre Michelangelo.

Desigur, privit din perspectiva istoricului sau a istoricului de artă, Vaticanul, Catedrala San Pietro și Muzeul Vaticanului reprezintă comori de mare preț.

Am avut strania impresie că tot acest loc nu mai prezintă un interes duhovnicesc, în sine, pentru fiecare creștin, vizând numai anumite categorii de oameni de cultură, interesate de activitatea și operele marilor artiști renascentiști. Numai că **eu nu venisem numai în căutarea sau întâmpinarea culturii Renașterii. Însetam după mai mult.**

Nu în același fel au stat lucrurile atunci când am pășit pentru prima dată în **SF. MUNTE ATHOS**

Încă de la început Athosul mi s-a înfățișat ca **loc al liniștii, rânduielii și rugăciunii.** De aceea în acest loc, fără prea mult efort, reușești să te liniștești, să intri într-o rânduială și să te deprinzi cu rugăciunea.

Toate mănăstirile și schiturile, precum și viata monahală din Sfântul Munte îi oferă omului contemporan șansa de a descoperi Ortodoxia prin ceea ce are aceasta mai autentic și mai frumos.

Pe lângă istoria milenară și valorosul tezaur cultural de factură bizantină, așezămintele monahale athonite pun înaintea pelerinilor mărturia tradiției vii a Bisericii Ortodoxe.

Athosul are și el "artiștii" săi, pe Manuil Panselinos, pe Teofan Cretanul, pe Sfântul Ioan Cucuzel și mulți alții, mai puțin cunoscuți lumii întregi.

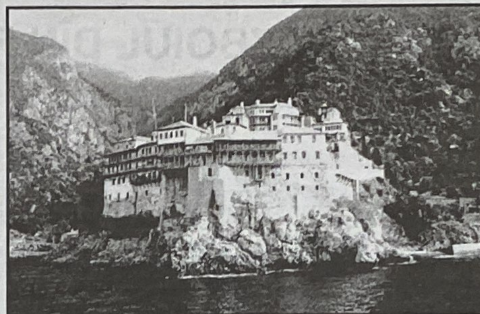
Întrebându-i însă pe părinți cu privire la viața pe care ei au dus-o, nu-ți vor prezenta atât biografia lor, cât minunile consemnate în tradiție, legate de activitatea acestora. **Pun în evidență, într-un final, lucrarea lui Dumnezeu, nu pe cea a omului.**

De aceea în Athos am simțit ceea ce nu am reușit să aflu în Vatican, anume să pregust măcar, și în mică parte, ceva din bucuria Împărăției.

Concluziile vor varia în funcție de perspectiva din care evaluăm toate aceste lucruri, cea a ortodoxului sau a romano-catolicului.

Pentru mulți dintre romano-catolici pașii făcuți pe cărările Athosului au reprezentat o întoarcere "acasă".

Există numeroase exemple cu cei care au făcut experiența vieții athonite **luând apoi decizia nu numai să treacă la Ortodoxie,** ci să-și petreacă restul vieții într-una din mănăstirile de aici. In acest sens, mănăstirile athonite sunt, într-un anume sens, "cosmopolite", putând întâlni in cadrul obștilor,

monahi de multe naționalități, provenind din diferite ramuri ale creștinătății.

Acestea sunt numai câteva gânduri, și, în mod cert, pot fi puse în evidență aspecte mult mai importante decât cele prezentate în articolul de față.

Mulți vor spune că această comparație este exagerată, mult mai potrivit fiind să comparam mănăstirile athonite cu cele catolice.

Intenția a fost aceea de a compara **cele două ipostaze ale unui stat**, după cum le aflăm **în Biserica Ortodoxă (Athos - stat monastic) și în cea Romano-Catolică (Vatican – oraș-stat).**

Închei însă prin a prezenta **modul cum cele doua state creștine sunt păstrate in conștiința** ortodoxului de rând, fără studii de specialitate, așadar, fără preconcepții.

Întrebând un prieten, care este prima persoană pe care o asociază cu VATICANUL, acesta mi-a răspuns sec: *"PAPA"!*

Întrebându-l același lucru cu privire la MUNTELE ATHOS, a răspuns fără a sta pe gânduri: *"MAICA DOMNULUI"*.

Cred că și numai răspunsurile prietenului ar fi fost suficiente pentru a ne face o imagine justă asupra distanței reale de la Vatican la Athos.

- Sursa: www.crestinortodox.ro -

Pagină realizată de Corneliu Mihai

***

CAZUL HORIA SIMA ȘI MIȘCAREA LEGIONARĂ

(continuare din pag. precedentă)

Criza de conducere odată soluționată într-un sens pozitiv, era inutil din punct de vedere al Mișcării de a discuta cazul fugii FOSTULUI Comandant al Mișcării (HORIA SIMA) în aceste momente, oricât de îndreptățite ar fi fost motivele din punct de vedere al legilor morale legionare. Asta atât pentru a nu constitui motive de iritare pentru cei care aveau atașament personal față de el, cât și pentru a nu ne da în spectacol față de străini.

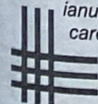
In general s-a crezut în reușita formulei adoptate pentru ieșirea din criza acută, fiindcă **era de așteptat ca după această a treia mare greșeală politică** *(n. n.: fuga în Italia, călcându-și cuvântul dat față de oficialitățile germane care nu-l extrădaseră lui Antonescu pentru a fi executat decât cu condiția de a sta "cuminte")* **a lui HORIA SIMA** *(prima fiind nevenirea la Fuhrer, a doua ușurința cu care s-a lăsat provocat în evenimentele de la 21 ianuarie 1941, precum și totala lipsă de plan cu care a reacționat)*, dublată de data aceasta de o ireparabilă greșeală ***morală***, va face și pe aceia care ar fi avut legături sau recunoștințe personale, să vadă că nu există altă soluție pentru scoaterea Mișcării din greul impas în care a fost aruncată, mai ales că întreprinderea fugii a eșuat pe toate planurile.

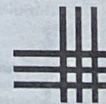
Față de situația aceasta însuși HORIA SIMA, adus înapoi în Germania cu toată tendința de cramponare pe care a manifestat-o, va trebui și el să recunoască că altă soluție nu există și că pentru reușita ei nu va face nici un fel de dificultate, cu atât mai mult cu cât în această soluție participau și persoane agreate de dânsul și chiar recomandate în anumite posturi.

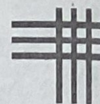
Cheia acestei reușite stătea însă în sinceritatea și dezinteresul celor care luau parte la ea precum **și în hotărârea de a da o dezlegare serioasă și definitivă crizei de conducere,** pentru a se putea repara, cu timpul, greșelile trecutului, și **pentru a aduce Mișcarea pe linia Căpitanului de la care fusese abătută în ultimii ani.** Altfel, orice încercare de a face din această problemă un mijloc de tergiversare, de câștigare de timp sau un paravan după care să se continue vechea și nefasta mentalitate, ar fi o mare primejdie pentru unitatea Mișcării fiindcă i-ar compromite și ultima supapă de siguranță, aruncând-o în convulsiuni cu urmări fatale, atunci problema răspunderilor se va pune violent și anarhic de jos în sus.

Asupra acestor probleme s-a căzut de acord la 1 ianuarie 1943 și cu toții am manifestat aceeași credință pentru **rezolvarea definitivă a crizei de conducere și aducerea Mișcării pe linia Căpitanului,** fapt care a fost adus oficial la cunoștința autorităților germane superioare.

(continuare în numărul viitor)

Document

RĂZBOIUL DIN RĂSĂRIT ÎN LITERATURA VREMII (VII)

(continuare din numărul trecut)

ARD MALURILE NISTRULUI (V)

CONST. VIRGIL GHEORGHIU

- CHIŞINĂU -

Aflu că nici una dintre comunistele venite la Chişinău - şi au fost trimise aici numai comuniste de élită - nu ştia să gătească. Nici prin minte nu i-ar fi trecut unei bolşevice să-şi petreacă ziua la bucătărie, pregătind o salată sau o supă. **Ele mâncau împreună cu soţii lor la birt.** Nu făceau acasă nici măcar un ceai.

Femeile sovietice nu-şi creşteau nici copii. Noii născuţi erau predaţi leagănelor şi azilurilor de copii.

- Dar ce făceau femeile sovietice toată ziua? întreb eu.

- *Unele erau funcţionare, muncitoare sau agitatoare. Soţiile ofiţerilor şi ale înalţilor funcţionari şedeau însă toată ziua acasă; citeau ziarul, fumau şi mai beau din când în când câte un pahar de rachiu sau de vin, aşteptând să se facă ora prânzului şi să plece la masă.*

Ajungem, din vorbă în vorbă, la situaţia muncitorilor şi a micilor funcţionari.

Dacă un muncitor întârzia un minut sau două la serviciu, era condamnat la câţiva ani de închisoare. Un funcţionar, la fel. Aflu apoi că nouăzeci la sută din lucrătorii basarabeni erau condamnaţi la câte doi şi trei ani închisoare, pentru întârziere la serviciu, cu un minut sau trei minute.

Dacă în loc să ajungi la uzină la ora opt, ai ajuns la ora opt şi cinci minute, până la prânz se dădea sentinţa de condamnare, iar până seara erai coborât în întunericul puşcăriei.

Dar majoritatea românilor nici nu erau primiţi în serviciu. Ei nu puteau fi, deci, condamnaţi pentru lipsa de punctualitate, la câţiva ani de închisoare. Şi atunci erau condamnaţi la deportare. În fiecare săptămână plecau din Chişinău, şi din oraşele basarabene, trenuri întregi cu români care luau drumul Siberiei.

Dar cel mai grozav fapt este acela al primirii deportaţilor în U.RS.S.

Cum treceau Nistrul, trenurile în care se aflau mii de familii pornite pe drumul Siberiei, erau oprite în toate gările.

Arestaţii vedeau prin gratiile ferestrelor gările împodobite cu flori, cu steguleţe şi cu placarde mari prin care li se ura bun sosit!

De cele mai multe ori îi întâmpinau în gară sute de muncitori, copii de la şcoli şi armata care le dădea onorul!

Trenul deportaţilor şedea în aceste gări câte o jumătate de ceas. Pe peron se ţineau discursuri, se arăta spre ei cu degetul, mulţimea îi aclama şi le arunca flori.

Deportaţii nu ştiau ce să creadă şi se uitau cu privirile îngrozite la copiii care veneau până la ferestrele vagoanelor şi le întindeau buchetele de flori.

Se punea întrebarea: Bolşevicii primesc pe arestaţi în gări, ţinându-le discursuri şi aruncându-le flori?

Dar cu timpul s-a lămurit şi misterul acestor manifestaţii de simpatie din gările Rusiei Sovietice.

Pe aceste trenuri pline cu moldoveni arestaţi, care erau duşi la moarte în Siberia, scria cu litere mari:

"În acest tren se află câteva mii de muncitori români care au fugit din România, de sub jugul boierilor asupritori, venind în raiul sovietic. Ieşiţi-le înainte cu flori"!!

Ştiau oare acei care ţineau discursuri pe peron, şi care aruncau flori, că în vagoane se aflau mii de români arestaţi şi transportaţi în Siberia?

Desigur că nu.

Cei din trenuri nu ştiau care e rostul acestor manifestaţii care li se făceau, iar **cei de pe peron, care cântau şi proslăveau pe cei din vagoane, nici nu ar fi visat că muncitorii fugiţi de sub jugul boierilor asupritori sunt în realitate cetăţeni terorizaţi, asupriţi şi conduşi în Siberia şi în puşcării.**

Această formidabilă *înscenare* este mult mai grozavă decât nevinovatele sate de carton ale lui Potemkin.

Dar acest număr de senzaţie făcea parte din propaganda comunistă.

Ploaia a stat demult şi **eu ascult mereu spovedaniile celor refugiaţi la această grădină de zarzavaturi de la marginea Chişinăului.**

Aflu că pe timpul bolşevicilor, când populaţia oraşelor basarabene era de trei ori mai mare ca pe timpul românilor, nici o familie nu avea dreptul să locuiască în mai mult de două camere indiferent din câte suflete era alcătuită familia.

Dar şi familiile care locuiau în două camere erau foarte puţine. De obicei, erau obligaţi să locuiască într-o singură cameră, câte cinci, şase şi şapte suflete.

Magazinele erau închise. Nu existau decât cooperativele.

Ca să cumperi pâine, trebuia să te scoli la ora 3 dimineaţa şi să te aşezi în rândul de câteva sute de oameni care aşteptau la uşile brutăriilor. Pe la ora 9 sau 10, adică peste şase sau şapte ore de aşteptare, reuşeai să cumperi pâinea.

Munca este aridă, tăcută, cu teroare şi plătită prost... Muncitorii şi micii funcţionari erau plătiţi în Basarabia cu lefuri care variau în jurul sumei de o sută douăzeci de ruble. Cu aceşti bani nu se putea cumpăra decât pâine. **Cine primea salariul acesta, adică majoritatea populaţiei, nu putea mânca decât pâine goală.**

Am pornit, gândind la toate aceste fapte, spre partea de jos a oraşului.

În drum aflu despre eroismul locotenentului Sassu Ion, comandantul unei formaţii de care de luptă, care a intrat, prima, în Chişinăul incendiat.

El a fost ucis de evreii care trăgeau de pe acoperişuri. Ce satisfacţie au avut aceste bande de jidovi, când au împuşcat pe primul ofiţer român care a intrat în oraşul dezrobit!

Ucigaşii locotenentului Sassu, atunci când eroul şi-a dat sufletul, cu tunica roşie de sânge, i-au aruncat, de acolo, din ascunzătorile lor, o ploaie de batjocuri, în limba română. **Căci toţi aceşti evrei asasini trăiseră în Chişinău, iar înainte de răpirea Basarabiei şi aşa ca toţi evreii din ţara noastră se intitulau români şi cereau drepturi egale cu noi.**

Copiii evrei, începând de la şase ani, când vedeau un preot pe stradă, se ţineau după dânsul şi cântau în cor, diferite cântece de batjocură. **Improvizau versuri murdare pe care le ţipau în faţă. Îi apucau apoi de poalele reverendei şi trăgeau de ea râzând şi batjocorindu-i.** Aceste fapte se întâmplau de câte ori ieşeau pe stradă.

Nu puteai să le spui nimic acestor pui de jidani care te batjocoreau ca la uşa cortului, căci erai imediat arestat.

Copiii evreilor prindeau pe preoţi de bărbile albe şi trăgeau de ele până le smulgeau firele. Le aruncau cu murdării în faţă.

Învăţătoarele, în fanatismul lor, voind să se mărească visteria U.RS.S.-ului, spuneau copiilor:

- În clasă la mine toţi băieţii, indiferent de vârstă, trebuie să înveţe a fuma. Cumpărând tutun şi ţigări, mărim câştigurile statului. *Şi statul are nevoie de bani mulţi pentru armată. Deci să nu mai găsesc nici un băiat care nu fumează. Gândiţi-vă că ajutaţi statul şi îi măriţi veniturile, cu fiecare ţigară pe care o aprindeţi.*

Teoria, orice s-ar spune, poate fi utilizată în cea mai grozavă comedie şi satiră.

Adevărul e că **elevii de la şase ani începuseră a fuma** pe stradă şi acasă, aruncând fumul în obrazul părinţilor.

Dacă vreunul din aceşti părinţi încerca să oprească pe copil de a fuma, atunci învăţătoarea îl dădea pe mâna autorităţilor poliţieneşti sub motiv că sabotează statul.

Dar educaţia în şcoală se continuă şi cu alte lecţii. Copii erau învăţaţi să spioneze: pe părinţii lor, şi să raporteze învăţătorilor tot ce fac.

- *Dacă părinţii voştri se închina, dacă au icoane ascunse sau dacă vi se pare vouă că ei sunt duşmani ai comunismului, sau au deprinderi burgheze, să ne înştiinţaţi imediat pe noi,* spunea învăţătorul, copiilor.

Ca să-i cucerească şi mai mult, învăţătorii cereau copiilor să le aducă la cunoştinţă de câte ori vor fi mustraţi sau traşi de urechi de părinţi.

O observaţie şi o palmă dată de tată sau de mamă, copilului, se pedepsea foarte aspru (bineînţeles că pentru a fi pedepsit că şi-a certat copilul, părintele trebuia să fie român).

Se ajunsese până acolo încât, în fiecare familie, părinţii se fereau de copii ca de vrăjmaşii lor şi copiii îşi terorizau părinţii:

- *Tată, să ştii că am să-i spun învăţătorului că mi-ai dat o palmă şi vei fi condamnat la trei ani de închisoare, dacă nu îmi dai o rublă.*

- Dar nu ţi-am dat nici o palmă, spunea, nu fără teamă, părintele copilului.

- *Parcă e nevoie să mi-o dai...* răspundea obraznic, aşa cum era învăţat, copilul. *E de ajuns ca eu să spun tovarăşului învăţător că m-ai bătut. El are să mă creadă pe mine şi nu pe tine. Aşa că dacă nu îmi dai rubla pe care ţi-o cer, intri la puşcărie sau pleci în Siberia.*

O parte din copii erau primiţi în şcolile de pionieri. În această şcoală se intra din prima clasă primară. **Copilul trebuia să dea o declaraţie prin care îşi lua angajamentul că nu va crede în Dumnezeu, nu va avea milă, nu va fi blând,** şi alte nenumărate angajamente din acestea.

Ce ieşea din aceşti copii, s-a văzut. Am văzut, vorbind cu prizonierii, ce se alegea din ei şi care erau roadele acestei educaţii. **Oamenii devin roboţi şi animale.**

Căci acesta este idealul de om pentru bolşevici, robotul!

În ce constă superioritatea regimului bolşevic, despre care vorbesc atâta conducătorii lui?

Pentru ce au murit atâtea mii de oameni ca să instaureze acest regim?

Am căutat sa găsesc taina, picătura de frumuseţe şi de fericire, măcar viitoare, a acestui regim. *Nu am găsit nicăieri decât sărăcie, lacrimi, teroare şi jale nesfârşită.*

Oamenii sunt reduşi la valoarea şi la funcţiunile de roboţi.

Când cunoşti toate aceste fapte, îţi explici de ce, în atâtea sate şi în atâtea oraşe, locuitorii au ieşit şi s-au aşezat în genunchi în faţa soldaţilor şi ofiţerilor români din primele coloane, sărutându-le cizmele, de bucurie.

Am pornit de la grădină din marginea Chişinăului, cu mintea uluită de cele pe care le-am auzit. Primul gând a fost să verific informaţiile acestea. Şi am pornit cu bicicleta pe străzile Chişinăului, printre mormanele de ruine, vorbind cu toţi cetăţenii pe care îi întâlneam. Am coborât la periferie, m-am dus apoi în sate, **am intrat în sute de case.**

Toate aceste fapte şi lucruri despre care am scris, sunt absolut adevărate.

Peste câteva săptămâni, la Bucureşti, povestindu-le câtorva prieteni de ai mei, i-am văzut că se îndoiesc de autenticitatea lor. N-am avut ce le spune ca să-i conving.

Mi-am adus însă aminte de cuvintele pe care mi le-a spus o profesoară de chimie, care a rămas în Basarabia sub bolşevici.

- D-le Gheorghiu, scrie te rog, în ziare, sugestia pe care ţi-o dau eu. Comuniştii militanţi sau simpatizanţii comunişti din România sau din oricare ţară din lume, să nu mai fie condamnaţi la închisoare ori izolaţi în lagăre. Ei să fie adunaţi şi trimişi în ţara în care va mai exista comunism, pentru a trăi acolo. Să le plătească statele respective călătoria până acolo. Cea mai aspră pedeapsă care se poate da unui om, este să-l obligi să trăiască într-o ţară comunistă.

Cred că ideea acestei profesoare, idee izvorâtă dintr-o dureroasă experienţă, este cât se poate de fericită. Comuniştii din toată lumea să fie trimişi, cu trenuri speciale, în vagoane de clasa întâia, sau cu avioanele de lux, în ţara în care va mai exista comunism. În felul acesta se vor vindeca radical. Treizeci de ani de închisoare, de muncă silnică sunt mai dulci decât treizeci de ani trăiţi într-o ţară sub regimul bolşevic.

Unul dintre filmele căruia i s-a făcut o reclamă grozavă a fost "Na Dunae" ("Pe Dunăre"). Erau reprezentate în acest film scene grozave şi grosolane, insulte la adresa României şi a neamului românesc. Întregul film voia să înfăţişeze retragerea trupelor româneşti din Basarabia.

Îmi povesteau şi tinerele din Chişinău, că au plâns cu hohote şi-şi muşcau mâinile de durere, când vedeau halul grosolan în care ne era batjocorită ţara. Întregul film era croit din minciuni şi înscenări, ca aceea cu trenurile de arestaţi care sunt întâmpinaţi în U.R.S.S cu flori şi cu discursuri.

Şi, fiindcă a venit vorba despre retragerea trupelor româneşti din Basarabia, anul trecut, notăm **una dintre cele mai odioase crime pe care o cunoaşte istoria.**

Într-un sat, ostaşii noştri, sosind obosiţi, au cerut apă. Erau mulţi şi li s-au adus şase căldări pline cu apă rece.

Acolo şedea un grup de evrei care au turnat în fiecare căldare sodă caustică.

Soldaţii noştri au fost otrăviţi atunci, bând şase căldări cu sodă caustică.

Acesta este însă numai unul din actele criminale săvârşite de evrei în ziua retragerii trupelor noastre din Basarabia.

L-am notat fiindcă el ar fi trebuit să nu lipsească din filmul bolşevic "Na Dunae".

Acum, înainte de plecare, caut să fac un bilanţ al distrugerilor săvârşite de bolşevici la Chişinău. Dar nu-i cu putinţă. A fost distrus aproape tot ce era de preţ în acest oraş. Fabricile, magazinele, morile, toate clădirile din centru, şcolile, gara, tramvaiele, totul a fost ars, distrus cu dinamită, devastat.

(continuare în numărul viitor)

Selecţiuni de Emilian Georgescu

***

HOLOCAUSTUL LOR. DAR ALE NOASTRE?! (continuare din pag. 7)

Şi a sosit "ziua cea mare"! **23 august 1944**, zi" luminoasă şi mândră" pentru întreg poporul român! Dând încă o dată dovadă de "onoare şi curaj", elita politică a ţării în frunte cu MS Regele Mihai I a întors armele...

Dar ce vă aşteptaţi? Regele Mihai a citit la radio în jurul orelor 22 un comunicat redactat de Lucreţiu Pătrăşcanu, fruntaş comunist! Prin aceasta **România proclama un armistiţiu unilateral, echivalent cu o capitularea.**

Armistiţiul proclamat atunci va fi recunoscut de ruşi abia din 12 septembrie acelaşi an, fapt ce va avea consecinţe nefaste pentru România: între 23 august şi 12 septembrie 130.000 de militari români au fost luaţi prizonieri şi deportaţi în Siberia. Câţi au murit în Gulag, câţi au rămas dezrădăcinaţi prin zăpezile siberiene, câţi s-au mai întors, câţi au mai reuşit să rămână oameni? Nimeni nu ştie, nimeni nu vrea să afle... La ce ar mai folosi? Holocaustul e proprietate evreiască!

Căţăraţi pe tancurile armatei roşii (ce şablon!), îngrămădiţi în camioane şi GAZ-uri, cu trenul sau avionul, activiştii bolşevici au împânzit imediat România. **Precum o pânză de păianjen au acoperit ţara, devorând-o, batjocorind-o.** Printre ei, în posturi cheie, foarte mulţi ovrei. Câteva nume cu rezonanţă: Iosif Chişinevschi alias Jakob Broitman; Teohari Georgescu alias Burah Tescovich; Ana Pauker alias Anna Rabinsohn; Miron Constantinescu alias Mehr Kohn; Laurian Zamfir alias Laurian Rechler; Gheorghe Apostol alias Gerschwin, Aurel Baranga alias Ariel Leibovich, Lew Zeiger, Marcel Breslaşu alias Mark Breslau; Silviu Brucan alias Bruekker; Samoilă alias Samuel Rubenstein, Jehan Mihai alias Jakob Michael; Alexandru Graur alias Alter Brauer, Mihai Roller şi prea mulţi altţi... Este fascinantă "harta" funcţiilor ocupate de activiştii ovrei veniţi cu rucsacul plin de seceri şi ciocane să comunizeze ţara noastră!

Dintr-o neîncredere bine fundamentată în elementul autohton (la 1944 PCR avea cam 1000 de membri, marea majoritate jidani şi alte naţionalităţi), conducerea URSS (bine condimentată şi ea cu arome evreieşti!) a preferat aşezarea urmaşilor lui David pe cele mai importante "scaune". Miniştri de Externe şi de Interne, şefi ai Securităţii, ai spionajului, comandanţi în Armată, preşedinţi de sindicat, responsabili cu cenzura, falsificatori ai istoriei, directori de ziare; până şi cinematografia era condusă de un jidan; inspectori şi directori generali în domeniul artelor, şefii la paşapoarte sau la radio, chiar preşedinte al Academiei Române!

Dacă am reuşit să vă plictisesc prin introducerea multor date şi nume în text, nu am făcut-o decât din dorinţa de a insera "greutatea" documentelor spre o mai bună înţelegere a evenimentelor.

Rănile adânci, crestate cu bestialitate în corpul naţiei române de această "breasla" evreiască, nu s-au vindecat.

Cei care preferă să uite crimele din acei ani de teroare, sunt într-un fel complici. Nu doar evreii au distrus ţara atunci, cozile de topor autohtone, oportuniştii şi călăii români s-au prins cu "voioşie" în acel dans al morţii. Majoritatea, simpli executanţi, sunt la fel de vinovaţi (dacă nu chiar mai mult). Diferenţa apare când este abordat subiectul!

Dacă pentru "holocaustul" evreiesc trompetele jidoveşti răsună strident prin "Institutul Naţional pentru Studierea Holocaustului din România" al cărui conducător, Elie Wiesel, a primit şi Premiul Nobel pentru Pace, **crimele odioase comise împotriva poporului român sub oblăduirea şi îndrumarea directă ale activiştilor iudeo-comunişti nu au parte de aceeaşi aplecare.** Câteva monumente stinghere ridicate lângă fostele închisori şi un muzeu în **Sighetul Marmaţiei**, "*Memorialul Durerii*". Cutremurătoare dovezi ale suferinţelor neamului românesc găseşti aici. Majoritatea elitei noastre a pierit în acei ani. Schingiuiţi, maltrataţi, umiliţi, cei care au supravieţuit şi şi-au continuat existenţa ca nişte umbre alungate la marginea societăţii. Zeci de mii de vieţi călcate în picioare au înroşit cu sângele lor gropile comune. Cruci înnegrite de timp se mai ridică încă deasupra acestora. Nu ştii cine-i sub ele, lumânările nu ard, lacrimile se topesc încă de pe obraji. Nu mai ajung în pământul morţii noştri...

Cine erau la conducere în acei ani cumpliţi? Iată-i: Teohari Georgescu (Burah Tescovich) – ministru de Interne, Alexandru Nicolski (Boris Grünberg) – şeful Securităţii. Jidanii, mereu jidanii...

Începând din anii '70, "adulmecând" vremurile grele care vor veni, au început să-şi strângă catrafusele şi s-o şteargă în "Ţara Sfântă". De ce-au plecat la greu? De ce s-au vândut regimului comunist ? De ce nu au rămas alături de noi? Sunt întrebări la care doar **genetic** se poate răspunde. Aşa au fost, sunt şi vor fi.

Federaţia Comunităţilor Evreieşti din România explică exodul din acei ani aberând astfel: "*Amintirea holocaustului din România, a fost un factor determinant pentru ca marea majoritate a evreilor să plece din ţară.*" sau "*Trebuie spus că nici nivelul dezvoltării, civilizaţiei oferit de o ţară supusă dictaturii peceriste, de tip stalinist, nu încuraja sentimentul participativ.*"

Cu alte cuvinte, în anii '45 – '60, când aveau toată ţara pe mână, amintirea holocaustului nu mai conta, dar după '70, când nu mai puteau să-şi desfăşoare "ghişefturile", le-au revenit coşmarurile. Jenante, dacă nu chiar batjocoritoare la adresa inteligenţei noastre, aceste justificări!

Ce ar mai fi de adăugat în încheiere ?

- Că bolşevicul Iliescu nu a vizitat "*Memorialul Durerii*" niciodată, în schimb s-a grăbit să autorizeze o "Comisie Internaţională de Studiere a Holocaustului în România"! Ne-ar mai mira? Nu cred.

- Că **după '90 "afaceriştii cinstiţi" din Israel au revenit în ţară, reluând politica economică jidovească** în cârdăşie cu elementele "curate" autohtone?

- Că, poate, cel mai jignitor moment în anii de după '90, pentru noi, românii, a fost cel din 2002, când **marele activist evreu Elie Wiesel (născut chiar în Sighet), a refuzat ostentativ să viziteze "*Memorialul Durerii*"**. In schimb, l-a luat în braţe pe Iliescu, declarându-i: „Dacă aş mai avea cetăţenia română, v-aş vota din nou preşedinte".

Şi o întrebare: ***De ce o oroare trebuie privită diferit de alta?***

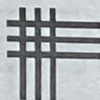
Crimele împotriva umanităţii nu sunt justificabile, nu sunt exonerate de nimic, oricine ar fi subiectul crimelor!

„*Unde justiţie nu e, memoria ţine loc de justiţie*" stă scris pe unul dintre pereţii Memorialului din Sighet. Probabil asta deranjează...

Martirul închisorilor comuniste, **Radu Gyr**, a scris o poezie intitulată ***"Tăcem din gură"***. Doar două strofe care spun totul:

"Tăcem, parc'am tăcea de veacuri
ca nişte funduri vechi de lacuri.
Şi, ferecaţi în bezna sură,
de mii de ani tăcem din gură.

Ei: ziduri, lanţuri, temnicerii;
noi, numai cremenea tăcerii.
Ei, biciuri cu bătăi şi ură;
noi, uriaş îngheţ pe gură."

Itinerar de suflet

PAŞI PE AMINTIRI (XII)
- FEODOSIA - SUDAK -

(continuare din numărul trecut)

După o zi plină petrecută în Yalta, dis de dimineaţă am plecat pe un nou traseu crimeian, şoseaua care duce în oraşul-staţiune Feodosia.

Părăsind Yalta mi-am amintit că nici astăzi Moscova nu consideră acordul încheiat între Stalin, Roosevelt şi Churchill ca pe un act de împărţire a sferelor de influenţă, ci ca pe un tratat de securitate în Europa (!), condamnând însă NATO pentru încălcarea acestui acord prin extinderea sa în Europa Centrală şi de Est.

Drumul este îngust, întortocheat, şi de aici şi denumirea metaforică sub care este cunoscut de către localnici: "Limba soacrei".

Dar să nu omit să descriu în câteva cuvinte hotelul în care m-am cazat, fiindcă merită. Se numeşte "Yalta" şi este situat în afara oraşului, într-un decor care-ţi taie respiraţia; este cel mai mare hotel nu numai din Crimeea ci şi din Ucraina.

Neavând rezervare, am apelat la regula celor 10 euro puşi în paşaport, regulă care nu dă greş niciodată. Preţul hotelului este însă rezonabil: 50 de euro pentru camera dublă pe noapte, cu mic dejun (bufet suedez) inclus. Hotelul este el însuşi un adevărat oraş: are 5 restaurante cu specific diferit (ucrainean, Italian, german, englez şi francez) cafenele, piscine cu apă sărată, SPA, terenuri de tenis şi chiar... delfinariu. Camerele nu sunt foarte mari dar sunt confortabile, au seif, aer condiţionat, balcon de pe care se vede o superbă panoramă spre mare şi totodată, spre oraş. Personalul a fost în permanenţă prietenos.

În drum spre Feodosia am făcut un popas mai lung decât cel ce mi-l promisesem, în orăşelul Sudak, aflat la jumătatea drumului pe care intenţionam să-l fac. Căldura toridă a lunii iulie m-a determinat să fac o baie în apa de cleştar a Mării Negre.

Am vrut să vizitez în mod special oraşul Feodosia dintr-un motiv emoţionant: aici, în decembrie 1941, fratele mamei, unchiul Ionel, soldatul Boţescu Ion, a avut parte de o moarte cumplită, pe care o voi relata mai jos.

FEODOSIA a fost cucerită prin lupte grele de către armatele germane-române la începutul lunii decembrie. Trupele sovietice au opus o rezistenţă extrem de puternică, au efectuat riposte ofensive făcând ca acţiunile militare să fie aprige, în vederea aducerii în zonă a noi forţe ruseşti, inclusiv artilerie şi aviaţie. În luptele sângeroase a fost rănit şi unchiul meu, dar, din cauza gerului cumplit, între -25 grade şi -35 grade, sute de soldaţi au suferit degerături la membrele inferioare şi superioare. Fireşte că, după cucerirea oraşului, toţi cei care au suferit de pe urma luptelor şi a gerului, au fost internaţi de urgenţă în spitale.

Dar în noaptea de 25/26 decembrie, de Crăciun, trupele sovietice au debarcat prin surprindere în zona Sudak - Feodosia.

Armata 41, cu forţe remarcabile: 41.000 de militari, 236 tunuri şi aruncătoare de flăcări, 43 de tancuri etc., nu a întâmpinat o rezistenţă din partea trupelor germane-române. Deşi fusese informat din timp despre viitoarea acţiune ce urma să fie întreprinsă de inamic, comandantul Armatei XI germane nu a luat măsurile necesare pentru întărirea forţelor din zonă, astfel încât momentul debarcării a fost bine gândit.

În acest context gen. Erich von Manstein a dispus deplasarea rapidă în zonă a brigăzilor 8 Cavalerie şi 4 Mixtă de Munte, române, precum şi a Detaşamentului român motorizat "Colonel Korne", aflate în Crimeea, care au parcurs cca. 70-100 km în cca. 25 de ore pe un ger de -30°C şi pe un viscol puternic, pe căi de comunicaţie acoperite cu polei.

Deşi trupele române au ajuns pe câmpul de lupte epuizate din cauza marşului lung pe un vifor polar, nedormite şi fără cojoace, numai în mantale, ele s-au acoperit de glorie.

În ziua de 30 decembrie 1941 **Feodosia a fost recucerită**, după lupte cumplite, stradă cu stradă, casă cu casă.

Viscolul de proporţii uraganice şi-a adus contribuţia la micşorarea efectivelor române: au degerat mortal 150 de oameni şi a îngheţat complet uleiul din mitraliere, astfel că acestea nu au putut funcţiona.

În cele câteva zile cât au stăpânit Feodosia, trupele sovietice au dat dovadă din nou de o cruzime inimaginabilă. Din spitale au fost scoşi afară răniţii şi degeraţii, aflaţi în imposibilitatea de a reacţiona, şi au fost udaţi cu furtunurile. În câteva minute corpurile acestora au devenit corpuri "de gheaţă", un fel de scânduri, şi au fost stivuite ca lemnele. Aşa i-au găsit românii pe cei ucişi în mod bestial, printre aceştia aflându-se şi unchiul Ionel. Medicii au fost împuşcaţi şi spitalelor li s-a dat foc.

Făcând această precizare, vreau să scot din nou în evidenţă **tratamentul uman de care s-au bucurat prizonierii sovietici în România**: cei răniţi au fost spitalizaţi şi trataţi omeneşte, fotografiile din ziare imortalizând şi momentele în care au fost vizitaţi de către mareşalul Ion Antonescu sau Regina-mamă Elena; cei apţi de muncă au fost repartizaţi la munci agricole, la amenajarea drumurilor, în ateliere. Îmi amintesc că-n vara anului 1944, copil fiind, în clasa a II-a primară, refugiat în satul Tântava aflat la cca. 20 km de Bucureşti, la moşia din această localitate munceau cca. 10 prizonieri care purtau uniform militară, mai puţin însemnele din metal. Duminica veneau la biserică sau se plimbau pe uliţe, aveau un regim de semilibertate, nimeni nu încerca să evadeze.

Dar debarcarea armatei sovietice nu s-a limitat numai la Feodosia, a mai avut loc una, tot de mari proporţii, la SUDAK, orăşelul de care am amintit la începutul acestui articol.

Pentru a recuceri Feodosia, în noaptea de 15-16 ianuarie 1942, după un bombardament puternic cu artileria de pe vase asupra satelor Sudak şi Sali (nume tătăreşti), ruşii reuşesc să debarce-n forţă, silind Divizia Română IV Munte să se retragă pe înălţimile Taraktoş. Luptele au fost cumplit de sângeroase şi s-au desfăşurat cu intensitate maximă în intervalul 15-28 ianuarie 1942. În aceste lupte soldate cu victoria românească, inamicul debarcat a fost complet distrus sau capturat. Astfel, s-au făcut 880 de prizonieri, 770 morţi lăsaţi pe teren, s-au capturat 12 tunuri, numeroase arme şi muniţii.

Luptele de la Feodosia şi Sudak au fost cele mai grele lupte ale Diviziei IV Munte. Faptul că ambele localităţi au fost recucerite şi situaţia din Crimeea nu a fost compromisă total, se datorează în mare parte trupelor române. Ele au apărat cel mai greu sector, având toată zona muntoasă şi peste 60 de km de litoral păzit. Preţul gloriei a fost mare: cele două victorii de la Feodosia şi Sudak au curmat viaţa a 36 ofiţeri, 21 subofiţeri şi 837 de soldaţi.

Generalul Diviziei IV Munte, Gh. Manoliu, a fost elogiat de cei cinci generali germani care luptau în zonă, ordinul de zi al comandamentului recunoscând că bătălia de la Feodosia a fost o mare victorie a armatei române.

Cei care şi-au jertfit viaţa în luptele purtate aici, în condiţii extreme de grele, unde din cauza gerului şi a viscolului nu s-au putut duce decât operaţii scurte de două trei ore pe zi, au fost înmormântaţi cu mari onoruri şi decoraţi post mortem cu înalte medalii române şi germane.

S-a amenajat la **Starykrim**, o localitate la nord de Feodosia, un **mare cimitir** în trepte, cu monumente funerare impunătoare, unde şi-au găsit somnul de veci peste **5.000 de soldaţi români şi germani**. Acest cimitir a fost imortalizat în câteva fotografii, în albumul "Basarabia – Ucraina – Crimeea", apărut în limba română, la Berlin, în 1942. Desigur că acest cimitir a fost **distrus** la numai câteva ore la intrarea trupelor sovietice în Starykrim, în martie 1944.

Feodosia are actualmente o populaţie de cca 90.000 de locuitori.

Este un oraş vechi, întemeiat de greci, ocupat apoi şi dezvoltat de genovezi, în urma tratatului de la Ninfeo din 1261, îmbogăţit apoi datorită comerţului, pe Drumul mătăsii spre China şi Asia Centrală. În 1475 Feodosia a fost ocupată de către tătari.

Plaja este din nisip fin, diferind radical de plaja de la Yalta, îngustă şi numai din pietriş. Există câteva izvoare de apă minerală şi se pot face tratamente reuşite cu băi de nămol. Străzile sunt drepte şi largi, nu lipsesc parcurile, atracţia principală o constituie Galeria Aivazovski, renumitul pictor de peisaje marine, locuind în cea mai mare parte din viaţă în Feodosia.

Am intrat într-o mică biserică renovată, unde am aprins o lumânare şi am făcut o rugăciune şi o mică donaţie pentru sufletul unchiului meu, Ionel. Îi păstrez încă vie ultima imagine din toamna anului 1941, când l-am condus la gară pentru a lua trenul de Iaşi, unde se afla regimentul său, împreună cu mama, bunica şi tatăl meu.

M-am grăbit să mă reîntorc la Yalta, la hotelul cu acelaşi nume pe care l-am amintit, pregătindu-mă să vizitez cel mai important oraş al Crimeei, Sevastopol.

(continuare în numărul viitor)

Emilian Georgescu

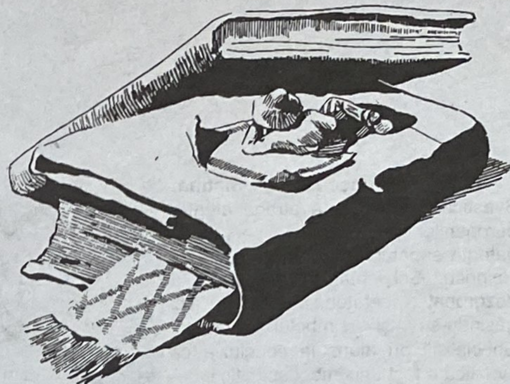

Concurs

ISTORIE NECENZURATĂ

- premii în cărți -

Condiții de participare: vârsta max. 35 ani; răspunsurile se vor trimite în scris pe adresa sediului, sau se pot da personal, la sediu, până la data de **10** a lunii următoare apariției revistei. Premiile se vor ridica de la redacție.

RĂSPUNSUL CORECT LA ÎNTREBAREA LUNII MAI:
"De ce au fost achitați "Văcăreștenii" în procesul complotului studențesc?"

a fost dat de Radu Oprescu din Cluj, 32 de ani,
care a câștigat cartea *"Mișcarea Legionară și macedo-românii"* – Const. Papanace.

RĂSPUNSUL ESTE URMĂTORUL:

De fapt NU A EXISTAT un "complot studențesc"! Conform Justiției române. Autoritate de lucru judecat!

Procesul s-a judecat la Curtea cu Jurați de Ilfov, în data de 29 martie 1924, de la ora 13 până la 6 dimineața ziua următoare și studenții au fost **achitați** în unanimitate. Mii de oameni erau adunați în jurul tribunalului și au întâmpinat vestea cu urale și cântece.

Să o iau însă cu "începutul", să vedem desfășurarea evenimentelor și **cum s-a ajuns la acest așa-zis "complot":**

La 10 decembrie 1922 a pornit **Mișcarea Studențească: 30.000 de tineri universitari din toată țara au intrat în grevă timp de un an de zile pentru recâștigarea drepturilor românilor în propria țară** reîntregită în hotare, drepturi pierdute în favoarea evreilor. România era copleșită de o adevărată **invazie evreiască** impusă de marile puteri europene în urma Tratatului de Pace.

Printre revendicări era faimosul ***numerus clausus***, adică limitarea numărului evreilor din facultăți până la proporția dintre numărul lor și numărul românilor. **Să explicăm:** în toate centrele universitare din țară majoritatea studenților erau evrei întrucât aceștia aveau o situație materială mult mai bună decât cea a românilor, permițându-le să-și țină copiii în facultăți. Or, studenții "de azi" sunt medicii "de mâine", profesorii "de mâine", magistrații "de mâine" etc. – într-un cuvânt, conducătorii "de mâine" ai țării. Or, dacă un popor este condus de o elită străină, va fi spoliat, va fi făcut sclav, va degenera și în final va fi exterminat.

Nenorocirea consta însă din faptul că politicienii, corupți și șantajați de evrei, îi susțineau pe aceștia în defavoarea românilor.

Oare exagera studențimea română gravitatea situației, pericolul care amenința însăși ființa națională?

Așa cum scrie Corneliu Zelea-Codreanu, *"e ușor ca cineva să îndrepte câțiva indivizi către casa cuiva pentru a-i face manifestație ostilă. **Când însă marile mulțimi se îndreaptă cu ostilitate**, din porunca instinctului lor, **către cineva, acela este** condamnat fără drept de apel ca **vrăjmaș național**."*

Mișcarea Studențească s-a încheiat în 1923. Succesul ei a constat în redeșteptarea demnității naționale și a solidarității românilor, dar studenții au fost practic înfrânți, autoritățile nesatisfăcându-le revendicările. Au încetat greva pentru că luptaseră un an întreg și nu-și mai puteau permite să piardă încă un an de școală, împovărându-și părinții. Oricum, era clar că oricât ar fi ținut greva guvernanții n-ar fi cedat.

Și atunci doi dintre conducătorii tineretului universitar, Corneliu Zelea-Codreanu (de la Iași) și Ion Moța (de la Cluj), adânc mâhniți de acest fapt, s-au gândit să reacționeze dând ***"un exemplu de străşnicie în istorie"*** prin împușcarea câtorva mari bancheri evrei și a câtorva politicieni corupți, vinovați de dezastrul țării. O încercare de răzbunare care să servească drept pildă veacurilor viitoare.

"Cei cu atitudini de canalie, care niciodată nu-și imaginaseră că vor răspunde pentru faptele lor într-o țară în care se considerau stăpâni absoluți peste un popor incapabil de orice reacțiune, urmau să răspundă cu viața lor."

"Am simțit în momentul acela clocotind în noi sângele care cerea răzbunarea nedreptăților și a lungului lanț de umiliri suportate de Neamul nostru."

"Cine sunt mai vinovați pentru starea de nenorocire în care se zbate țara: românii sau jidanii?

*Am căzut unanim de acord că cei dintâi și mai mari vinovați sunt **românii** ticăloși care pentru arginții Iudei și-au trădat Neamul.*

*Jidanii ne sunt dușmani și în această calitate ne urăsc, ne otrăvesc, ne extermină. **Conducătorii** români care se așează pe aceeași linie cu ei, sunt **mai mult decât dușmani: sunt trădători**."*

Cu această ocazie Corneliu Zelea-Codreanu a emis cugetarea devenită celebră:

"Dacă aș avea un singur glonț iar în fața mea un dușman și un trădător, glonțul l-aș trimite în trădător!"

Dintre politicieni erau șase miniștri, în frunte cu cel de Interne (liberalul G. Mârzescu, responsabil de prigonirea studenților creștini naționaliști).

Bancherii evrei puși pe "lista neagră": Aristide și Maurițiu Blank și Bercovici, cei care **corupseseră partidele și oamenii politici români, cu precădere cele două mari partide, liberalii și țărăniștii** (frații Blank pe țărăniști și Bercovici pe liberali). Urmau **evreii din presă**: directorii ziarelor "Adevărul", "Dimineața", "Lupta" (Filderman, Rosenthal, Honigman - Fagure), ***"otrăvitori de suflete"***, dușmani ai românismului.

Studenții "complotiști" au plecat din Iași la București, adunându-se în casa studentului Dragoș, **urmând să-și definitivezze planul**: să discute detaliile, modalitățile concrete de acțiune și să stabilească data la care aveau să acționeze. **Această din urmă chestiune, DATA, era de o importanță capitală: conform normelor juridice, fără fixarea ei, practic nu putea fi vorba de un complot!!**

Un complot cere patru lucruri: 1. o asociere în acest scop; 2. fixarea persoanelor; 3. adunarea armelor; 4. fixarea **datei** acțiunii.

"Noi nu aveam data fixată și ne aflam în faza discuției.

*Termenul era de o importanță capitală, căci în două săptămâni se putea întâmpla ori să ne îmbolnăvim noi, ori să moară persoanele fixate, ori să cadă guvernul, ori să cedeze etc. **Întreaga noastră apărare juridică se va baza pe acest punct."*** (Corneliu Zelea-Codreanu)

DIN ACEST MOTIV au fost achitați studenții din procesul așa-zisului "complot studențesc"!

Dar să mai fac câteva precizări:

1. Studenții care au aderat la această acțiune: Corneliu Georgescu și Aurel Vernichescu din Cluj, Ilie Gârneață, Radu Mironovici și Leonida Bandac din Iași și Tudose Popescu de la Cernăuți (plus, bineînțeles, inițiatorii acesteia, Corneliu Zelea-Codreanu și Ion Moța).

2. În casa lui Dragoș studenții au fost înconjurați de poliție; aceasta avea în frunte un general! Studenții au fost arestați. Trădarea pe care vroiau s-o pedepsească studenții era prezentă chiar între ei! Era data de 9 oct. 1923.

Trădătorul s-a dovedit a fi fost Aurel Vernichescu (declarația lui de la dosarul cauzei).

Consecvent principiilor onoarei, Ion Moța a pedepsit trădarea trăgând în Vernichescu șapte gloanțe chiar în cancelaria tribunalului, cu o zi înainte de proces.

"Nu vom putea face nici un pas înainte fără pedepsirea trădătorului.

Trădarea ne-a măcinat puterile Neamului.

Noi, românii, nu ne-am așezat niciodată cu arma în mână în fața ei; de aceea a prins rădăcini, de aceea trădătorii s-au înmulțit pe toate cărările, de aceea toată viața noastră de stat nu e decât o trădare permanentă de Neam.

Dacă nu rezolvăm problema trădării, opera noastră va fi compromisă."

Vernichescu a supraviețuit. Dar "meteahna din născare leac nu are": peste 30 de ani, **în 1953 avea să fie împușcat – mortal, de data aceasta – ca trădător, de către luptătorii din munți!!**

Ion Moța și Leonida Vlad (cel care-i procurase revolverul lui Moța) au fost **judecați și achitați** de Curtea cu Jurați din București la 26 sept. 1924.

3. La interogatoriul celor implicați în așa-zisul "complot studențesc" toți au negat intenția de a împușca pe miniștrii români trădători și pe marii bancheri evrei, în afară de Corneliu Zelea-Codreanu:

*"La procesul care ar fi urmat, pe baza probelor scrise pe care ei le posedau, **ar fi trebuit să trecem printr-o dureroasă și rușinoasă situație, negându-ne propriul nostru scris și propria noastră credință**, negând adevărul. Ceea ce era în contra conștiinței noastre și în contra onoarei întregii noastre Mișcări. **Reprezentanți ai unei mari Mișcări Studențești, să nu avem curajul răspunderii faptelor și credințelor noastre?***

*Iar pe deasupra, **ai noștri și țara nu ne-ar fi știut gândurile;** or, singurul rod al suferinței noastre oricât de lungă ar fi fost, acesta era: o țară nelămurită să-și cunoască măcar bine dușmanii ei."* (Corneliu Zelea-Codreanu – "Pentru legionari")

4. Pentru că au fost **închiși la Văcărești pentru "complot"**, **cei 5 care aveau să devină** peste 4 ani **Fondatorii Mișcării Legionare** (Corneliu Zelea-Codreanu, Ion Moța, Radu Mironovici, Ilie Gârneață, Corneliu Georgescu) și cu Tudose Popescu sunt cunoscuți în istorie și sub numele de ***"Văcăreștenii"***.

Tudose Popescu nu a făcut parte dintre Fondatori întrucât se afla grav bolnav de plămâni în comuna natală (Mărcești, Dâmbovița), unde a și murit trei ani mai târziu.

Aici, în închisoarea Văcărești, Corneliu Zelea-Codreanu a fost impresionat de icoana arhistrategului Cerurilor, Arhanghelul Mihail, numindu-și organizația Legiunea "Arhanghelul Mihail".

ÎNTREBAREA LUNII IUNIE: Ce știți despre așa-zisul "complot" de la Rostock (1942)?
PREMIU: *"Garda de Fier spre reînvierea României"* – preot Ștefan Palaghiță.

Poşta Redacţiei

ABONAMENTE PE ADRESA:
NICADOR ZELEA-CODREANU, STR. BANUL DUMITRACHE NR. 35, SECT. 2, BUCUREŞTI
Tel.: (021) 2425471; 0745 074493
Preţul unui abonament pentru un an:
50 RON pentru **ţară** (Bucureşti şi provincie); **70** RON pentru **Europa**; **130** RON pentru **Canada, SUA, Australia.**
Se pot face abonamente pentru minim jumătate de an.

Stelian Ionaşcu – Slatina: Svastica a început să atragă atenţia europenilor la sfârşitul sec. XIX datorită săpăturilor arheologice ale lui Heinrich Schliemann, cel care a dezgropat cetatea Troia, aici găsindu-se şi simbolul svasticii. Specialiştii au ajuns la concluzia că svastica a fost un simbol specific indo-european, iar descoperirea ulterioară a simbolului printre motivele vechiului Iran au părut să confirme teoria. Toţi însă au fost surprinşi de faptul că atestarea cea mai veche a zvasticii o găsim în cultura Cucuteni, pe vasele ceramice care au o vechime de peste 7.000 de ani (descoperite în ultima parte a sec. XX). Deci, dacă în acest spaţiu există cele mai vechi dovezi materiale ale existenţei svasticii, iar pe restul continentelor, cu mii de ani mai târziu, înseamnă că populaţiile antice au dus-o în cele patru zări chiar de aici, de la noi, din România. În acest context putem spune din nou, întemeiat, că spaţiul carpato-danubiano-pontic este vatra Vechii Europe. Svastica este şi astăzi omniprezentă în Asia, în mijlocul unor culturi unde, de mii de ani, este folosită pentru a simboliza sacrul, eternitatea, prosperitatea, pacea sau norocul.

Şerban Vâlcu – Sf. Gheorghe: De la constituirea statului român modern (10 Mai 1881) şi până la instaurarea regimului comunist, imnul naţional a fost „Trăiască Regele", pe versurile lui Vasile Alecsandri: *"Trăiască Regele / În pace şi-onor, / De ţară iubitor / Şi-apărător de ţară. / Fie domn glorios, / Fie peste noi, / Fie-n veci norocos / În război, război. / O, Doamne Sfinte, / Ceresc Părinte, / Susţine cu a Ta mână / Coroana Română! / Trăiască Patria / Cât soarele ceresc, / Rai vesel pământesc / Cu mare, falnic nume. / Fie-n veci el ferit / De nevoi, / Fie-n veci locuit / De eroi, eroi. / O, Doamne Sfinte, / Ceresc Părinte, / Întinde a Ta mână / Pe Ţara Română!".* Să nu uităm că sub conducerea lui Carol I România şi-a câştigat independenţa şi a devenit stat recunoscut pe plan internaţional şi că însuşi Regele condusese, pe front, operaţiunile militare încununate de succes. (Înainte de acest imn, în perioada 1862-1884 se intonase "Marşul triumfal şi primirea steagului şi a Măriei Sale, Prinţul Domnitor"). Apoi, în perioada comunistă, au fost adoptate trei imnuri: *"Zdrobite cătuşe": ("În frunte-i mereu muncitorul... / În lături cu putredul vechi stăvilar..."* (halal versuri!), *"Te slăvim, Românie"* - care slăvea, de fapt, ideologia leninistă şi "prietenia" cu URSS-ul - şi apoi *"Trei culori cunosc pe lume"* (1977-1989), pe muzica lui Ciprian Porumbescu, dar cu un text modificat: "Azi partidul ne uneşte / Şi pe plaiul românesc / Socialismul se clădeşte / Prin elan muncitoresc." *"Deşteaptă-te, române"* a fost instituit în 1990 ca imn naţional, pe versurile poeziei *"Un răsunet"* a lui Andrei Mureşanu, compusă în timpul revoluţiei de la 1848. Anton Pann este considerat autorul muzicii, dar există şi versiunea că el de fapt a preluat şi adaptat melodia romanţei "Din sânul maicii mele". Imnul a fost intonat de muncitorii de la uzinele de Autocamioane din Braşov care au protestat în noiembrie 1987 împotriva lui Ceauşescu şi a regimului comunist; de asemenea, a fost cântat de manifestanţii care au ieşit în stradă în decembrie 1989.

Titi Ghenădescu – Cluj: Gheorghe Lazăr (1779 - 1823) nu a fost doar un "dascăl", ci fondatorul învăţământului în limba naţională. În 1818 a înfiinţat în Bucureşti prima şcoală cu predare în limba română, Şcoala de la Sf. Sava. În Ţara Românească Gh. Lazăr s-a manifestat ca promotor al ideii de înfiinţare a unei şcoli româneşti într-o vreme în care învăţământul se desfăşura în limba greacă. A dus o muncă intensă de lămurire cu cei care susţineau că limba română este prea săracă pentru a exprima adevărurile ştiinţei. Obţinând aprobarea pentru înfiinţarea şcolii româneşti, şi-a început activitatea într-un local impropriu din centrul capitalei, la Sf. Sava. La început elevii săi erau băieţi de mici meseriaşi, târgoveţi şi dascăli, pentru că odraslele boiereşti frecventau în continuare şcoala grecească. Noua instituţie a devenit curând principalul focar de consolidare şi difuzare a culturii româneşti. Atunci când cartea era o raritate şi, de multe ori, era scrisă în limbi necunoscute de popor, Gh. Lazăr a tradus şi a scris cărţi în limba română, fapt care a deschis noi orizonturi pentru un mare număr de români. A fost pedagog, teolog şi inginer. Documentele vorbesc despre activitatea inginerească a dascălului concretizată prin ridicarea topografică a moşiilor Obislavu (Dâmboviţa), Fântânele (Prahova), documentaţiile acestora păstrându-se la Arhivele Statului din Bucureşti. În timpul Revoluţiei din 1821, Gh. Lazăr şi elevii săi au trecut de partea lui Tudor Vladimirescu, ajutând la fortificarea taberei de la Cotroceni şi învăţându-i pe panduri să mânuiască armele şi să se apere. De aceea, în semn de preţuire pentru fondatorul şcolii în limba naţională, în multe localităţi au fost amplasate statui ale lui: în Piaţa Universităţii din capitală, încă din vremea lui Carol I, în Avrig, oraşul natal, în centru (realizat de sculptorul Cornel Medrea), la Sibiu, în faţa Palatului "Astra" etc. Şi tot din acest motiv mai multe instituţii de învăţământ poartă numele lui Gh. Lazăr: Colegiul Naţional Gh. Lazăr din Sibiu, Colegiul Naţional Gh. Lazăr din Bucureşti (întemeiat sub acest nume în 1860), Colegiul Naţional Pedagogic Gh. Lazăr din Cluj-Napoca, Grupul Şcolar Gh. Lazăr din Baia Mare etc.

Mircea Pascu – Tg. Jiu: Într-adevăr, la Mănăstirea de la Plăviceni din Teleorman s-au descoperit recent nişte oseminte fără cap, galbene şi frumos mirositoare. Preoţii şi muncitorii care lucrau la reconstrucţia mănăstirii au observat cum se surpa pământul într-un loc unde făcuseră un foc. Săpând, au descoperit nişte cărămizi care alcătuiau un zid ce împrejmuia nişte oseminte. Acestea s-au dovedit a fi sfinte moaşte care în timpul liturghiei izvorăsc bună mireasmă. Se presupune că sunt ale lui Mihai Viteazul deoarece: 1. Lipseşte capul (iar domnitorul a fost decapitat); 2. Lăcaşul a fost ridicat de Doamna Stanca, soţia lui Mihai Viteazul, având hramul Sf. Arhanghel Mihail, ocrotitorul ceresc al domnitorului. Pe de altă parte, cronicarul Gh. Brancovici, fratele Sf. Sava Brancovici, mitropolitul de Alba Iulia, care a trăit între 1645-1717, spune că trupul lui Mihai Viteazul se afla în biserica Mitropoliei din Alba Iulia. Biserica Mitropoliei a fost dărâmată în 1701 de unguri şi nu există nici un document despre mutarea moaştelor în altă parte. Soluţia pentru a căpăta certitudinea că moaştele descoperite la Plăviceni sunt ale lui Mihai Viteazul, ar fi dezgroparea capului domnitorului, care odihneşte la Mănăstirea Dealul şi realizarea unui test ADN. Noi însă nu credem că se va face acest demers: păi ce, să afle toţi câţi sfinţi am dat?! Osemintele deţinuţilor politici de la Aiud, care izvorăsc mir – deci sunt, incontestabil, sfinte moaşte – sunt cinstite de mulţi preoţi care au luat părticele din ele pentru bisericile lor, dar, oficial, cei morţi la Aiud nu sunt declaraţi sfinţi de către BOR. Nici părintele Ilie Lăcătuşu nu a fost canonizat, deşi are moaşte! Acestea pot fi văzute în fiecare duminică după liturghie, după ora 13, când cripta sa de la cimitirul bucureştean "Adormirea Maicii Domnului" din cartierul Giuleşti, str. Pasteur, este deschisă de familie. Dosarul pentru canonizare zace la Patriarhie de 15 ani, în ciuda evidenţei!!. *"Bine, veţi spune, părintele Lăcătuşu a fost legionar; deţinuţii politici de la Aiud au fost şi ei legionari, şi e imposibil în iudeo-democraţie să recunoşti că legionarii au dat sfinţi! Dar cu Mihai Viteazul ce au?!"* Păi uite că au: a fost român? a luptat? a unit Muntenia, Moldova şi Transilvania? a fost creştin? s-a împotrivit catolicizării, păstrând dreapta credinţă? "Ei, atunci nu e sfânt!" zic "domnii". E bine însă că românii nu aşteaptă recunoaşterea oficială, ci deja îi cinstesc ca atare şi pe cei morţi în detenţie la Aiud, şi pe părintele Lăcătuşu, şi pe Mihai Viteazul (mulţi preoţi au luat deja părticele şi din moaştele descoperite la Plăviceni)!

Nicoleta Codrin

ISSN 1583-9311
Redactor şef: **Nicoleta Codrin**
Colegiul de redacţie: Emilian Ghika, Corneliu Mihai, Marius Prichici, Viorel Bârzeanu
Relaţii cu publicul: **Str. Mărgăritarelor nr. 6, sector 2, Bucureşti** - ***Vinerea, orele 15–17***
(zona Circului – inters. cu Ştefan cel Mare, colţ cu str. V.Lascăr)
Tel.: (021) 2425471 sau 0745 074493
e-mail: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com

